

Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

<https://uforbederlig.dk>

Udarbejdet af Niels Jensen

BÖRNE-NE'S JULEROSE

TEXTEN
REDIGERET AF
J. KROHN.

ERNST BOJESENS

KUNST-

FÖRLAG.

5te AARGANG.

Grenen fra Livets Træ staar skjønt
 med Lys som Fugle paa Kviste,
 det Barn, som sig glæder fromt og kjønt,
 skal aldrig den Glæde miste.

Ingemann.

INDHOLDSFORTEGNELSE.

	Side		Side
Titelbillede	1.	Storvask. Af <i>Øf.</i>	20.
Julerosen. Af <i>J. Krohn.</i> Illustreret af <i>Hans Tegner</i> .	3.	Foraar. Tegning af <i>H. A. Brendekilde.</i> Med Text af	
Hold fast, Frederik! Billede	6.	<i>Ernst v. d. Recke</i>	22.
Ved Sankt Helene Kilde. Af <i>Fru Elisabeth.</i> Med Teg-		Et frygteligt Øjeblik. Af <i>Chr. Bredsdorff</i>	23.
ninger af <i>G. Achen</i>	7.	Jensen og Jansen. Af <i>J. Krohn.</i> Med Tegninger af	
For meget af det gode. Billede	10.	<i>Carl Thomsen</i>	23.
Hundebetragtninger. Af <i>J. Helms.</i> Med Tegning af		Glædeligt Nytaar!	27.
<i>N. Petersen Mols</i>	10.	I Abeskolen. Farvebillede af <i>O. A. Hermansen</i>	28.
Langemand i Kjøbenhavn. Tegninger af <i>Alfr. Schmidt.</i>		Hvad skal jeg bestille? Ved <i>i—i—i.</i>	29.
Med Vers af <i>V. H.</i>	12.	Fødselsdags-Album.	
B. S. Ingemann. Af <i>J. Krohn.</i> Med Farvebillede af		Bogmærke.	
<i>Erik Henningsen</i>	14.	Soldater.	
To Dragoner. Af <i>J. Helms.</i> Med Tegning af <i>O. Bache.</i>	18.		

JULEROSEN.

Illustreret af Hans Tegner.

Det var i det allertidligste Foraar. Hvor Solen ikke skinnede, var Luften endnu ganske kold; men hvor det klare og stærke Solskin straaled ned, dér mærkede man Foraaret, og dér sprang de første Blomster ud paa meget korte Stilke.

Et Par fattige Børn kom gaaende gjennem Skoven; det var en ti Aars Pige, som hed Helene, og hendes lille Broder Herbert. De søgte efter Blomster. Helene maatte finde dem, da Blomsterne vare for smaa og stod for godt skjulte til, at saa lille en Dreng kunde faa Øje paa dem; men hun lod bestandig Herbert have den Fornøjelse at plukke dem. Det var en herlig Tur ud i Foraaret; Helene lagde slet ikke Mærke til, hvor langt de kom bort fra deres Bedstemoders Hytte bag Bakken. Den havde nu i et halvt Aar været deres Hjem; thi da de mistede baade deres Fader og Moder, havde Bedstemoder taget dem til sig i Hytten.

Omsider vilde Helene dog hjem igjen; men lige idet hun vendte sig om med Herbert ved Haanden, saa' Børnene til deres store Forskrækkelse en ældgammel, rædselsfuld Kone staa foran dem. Hun var det grimteste, de nogen Sinde havde set. Hun var helt krumbojet af Alderdom og havde Hænder og Fødder, der vare fem Gange saa store, som Folk ellers bruge dem, i hendes bistre Ansigt lyste en ildrød Næse, hvorpaa en stor Busk graa

Haar sad og viftede for Foraarsvinden, og ud af hendes Ulveøjne gnistrede den vildeste Vrede.

»Hvad gjør I her, I Skarns Børn?« skreg hun op. »Plukker I Blomster i min Skov? Jo, jeg skal plukke jer, kan I tro, jeg skal plukke jer!«

»Om Forladelse!« sagde Helene. »Vi vidste ikke, at vi ikke maa tage Blomster her; vi kjender ikke denne Skov. Mange Gange om Forladelse!«

»Snikkessnak!« svarede den forfærdelige Kone. »Kom bare ikke til mig med Snak! Jeg er Skovhexen; jeg bryder mig aldrig om, hvad Børn siger, — heller ikke om, hvad de voxne siger, nej, vist gjør jeg ikke, nej! Snikkessnak! Det er heller ikke dig, jeg skal have fat; det er ham dér, den forbistrede, lille Knægt. Det var ham, som tog Blomsterne, og nu tager jeg ham!«

»Tag mig, tag mig!« bad Helene angest og slog Armene fast om sin Broder. »Det er min Skyld! Jeg viste ham Blomsterne og lod ham plukke dem, derfor har du ikke Lov til at tage ham! Tag endelig mig! Han er alt for lille.«

»Snikkessnak!« svarede Hexen. »Sikken en Mængde Snak! Men du har Ret i, at den Dreng er temmelig lille til at komme i Tjeneste hos mig. Naa, saa skal jeg da tage dig! — Hør nu godt efter, hvad jeg siger dig! Nu kommer Foraaret og Sommeren, saa længe har jeg ikke videre Brug for dig og bryder mig ikke om

dig; men til Efteraaret skal du begynde paa Tjenesten hos mig nede under Jorden; det er dybt nede — meget dybt! Naar Efteraaret har taget alt det grønne her oppe, saa faar vi travlt der nede med at lave Skoven i Stand til næste Aar; du kan tro, jeg skal lære dig at arbejde; det er dybt nede — meget dybt! — Pas nu paa! Nu træffer jeg en bestemt Aftale med dig; glem den ikke! Naar den sidste Blomst er visnet, hører du, naar den sidste Blomst er visnet, saa møder du her, her paa Pletten, ellers —»

Hexen betænkte sig paa, hvad hun bedst kunde true med; men hendes Ulveøjne havde kun rullet et Øjeblik, saa opdagede de, hvordan Helene vedblev at holde sin lille Broder fast omfavnet, fordi hun var saa bange for, at noget ondt skulde hendes ham.

»Ellers kommer jeg og vrider Arme og Ben af Led paa den forbistrede, lille Knægt!« hylede Hexen og stak efter Drengen med sin Knortekjæp. Derpaa truede hun ad Helene og sjokkede saa bort gennem Skoven, hvor Kragerne skreg efter hende.

Helene skyndte sig hjem med Herbert. Han havde været saa forskrækket over Hexen, at han af bare Forfærdelse ikke havde forstaaet det allermindste af, hvad der var foregaaet. Det glædede Helene sig over, for saa kunde han ikke fortælle det til deres Bedstemoder, og selv vilde hun intet sige, for at deres gode Bedstemoder ikke skulde være angst og bedrøvet saa længe i Forvejen.

Kort efter brød Foraaret frem i al sin Magt og Skønhed, og Blomsterne skød op i mylrende Mængde overalt, i Skovene, paa Markerne, i Engene og i Haverne. Helene hilste dem som sine kjæreste Venner; de vilde jo beskytte hende imod Skovhexen; saa længe hun blot havde én eneste af dem, skulde hun ikke ned i den mørke Jord og tjene hos den fæle Hex. Al Tid havde hun holdt meget af Blomsterne, men hun havde dog aldrig holdt saa meget af dem som nu.

Men Foraaret blev snart til Sommer, og Sommeren gik langt hurtigere end ellers, syntes hun. Taarerne strømmede hende ned ad Kinderne, da hun i Høstens Tid saa' de blaa Kornblomster falde for Leen sammen med Kornet. Men Roserne vedblev at blomstre paa Bedstemoderes gamle Rosenstok uden for Hytten; Helene kyssede dem og bad dem om at holde længe ud, længe, længe. Det gjorde de ogsaa; da den sidste, lille Rose endelig visnede, var det Efteraar, og Træerne tabte de brogede Blade i Mængde.

Men der var Blomster endnu, opdagede Helene til sin Glæde og Trøst; ved Vejkanten stod den simple, lille Tusendskøn og blomstrede og blomstrede uafbrudt, medens Efteraarets Storme og Regnskyl ellers ødelagde alt. Vinteren be-

gyndte, men saa mildt, at det i Grunden var Efteraaret, som vedblev. Da fik Helene én Hjælp til foruden Tusendskjønnen; thi Nøddebusken lod sig narre af det milde Vejr og troede, det var Foraar, og begyndte at udfolde sine gule Rakler; den stod saa smukt og lyste mellem de nøgne Træer og Hækker. Endnu skulde Helene ikke til Hexen; men længe kunde det ikke vare, Vinteren maatte snart komme; thi Bedstemoder sagde, at Julen var nær.

Da kom Vinteren pludselig med isnende Kulde og fygende Sne. I fem Dage var det umuligt at komme ud af Hytten og trænge sig gennem de høje Snedriver, som Stormen rejste der ude; men da Sneen laa roligt den sjette Dag, saa kunde Helene ikke længere blive hjemme. Nu maatte hun ud og melde sig til Hexen; thi nu vare sikkert og vist alle Blomster døde og begravede under den kolde Sne.

Sin Hemmelighed havde hun troligt gjemt hos sig selv; heller ikke nu kunde hun sige den til sin Bedstemoder; hun kunde ikke bringe hende den Sorg. Saa samlede hun blot alt sit Mod og listede sig ud, uden at nogen mærkede det. Udenfor standsede hun et Øjeblik, saa' endnu en Gang paa Hytten og hviskede Farvel, og saa gav hun sig paa Vej til Skoven. Men hun havde vist samlet for lidt Mod; thi det var strax helt borte, da hun et Par Skridt fra Hytten allerede opdagede Hexen, som stod i en Have ved Landevejen.

»Du blev lovlig længe borte!« raabte Hexen meget vredt. »Jeg skulde netop nu over til jer.«

»Aa, lad mig være fri!« bad Helene. I sin Angst løb hun lige ind i Haven og faldt ned paa Sneen foran Hexens store Fødder og tiggede og bad: »Lad mig være fri! Aa, lad mig dog være fri!«

»Snikkessnak!« vrissede Hexen. »Op med dig! Ingen Komedier!«

»Er der da virkelig slet ingen Blomster?« jamrede Helene. Hun rejste sig ikke, men ude af sig selv af Skræk og Fortvivlelse begyndte hun at skrabe Sneen til Side med Hænderne for at finde en Blomst.

»Ja, led du kun! Snikkessnak! De Blomster gad jeg nok se! Led du kun!« skreg Hexen og lo, saa hendes Ulveansigt blev gloende rødt af Fornøjelse. Men et Øjeblik efter blev det saa rasende, som det kunde blive; thi, hvor Helene havde ryddet Sneen bort, viste der sig en Plante med friske, mørkegrønne Blade og hvide Blomsterknopper.

Helene slog Hænderne sammen i jublende Glæde, brød saa en Knop af, løftede den op mod Hexen og skyndte sig derpaa bort, hjem saa hurtigt, hun kunde, mens Hexen af Ærgrelse og Forbitrelse sparkede og sprællede

i Sneen, saa den stod højt til Vejrs omkring hende og røg hende baade i Næse og Mund.

Hjemme i Hytten fortalte Helene nu al Ting, medens hendes Bedstemoder holdt hendes glædestraalende Ansigt mellem sine gamle Hænder og kyssede hende mange Gange paa Panden.

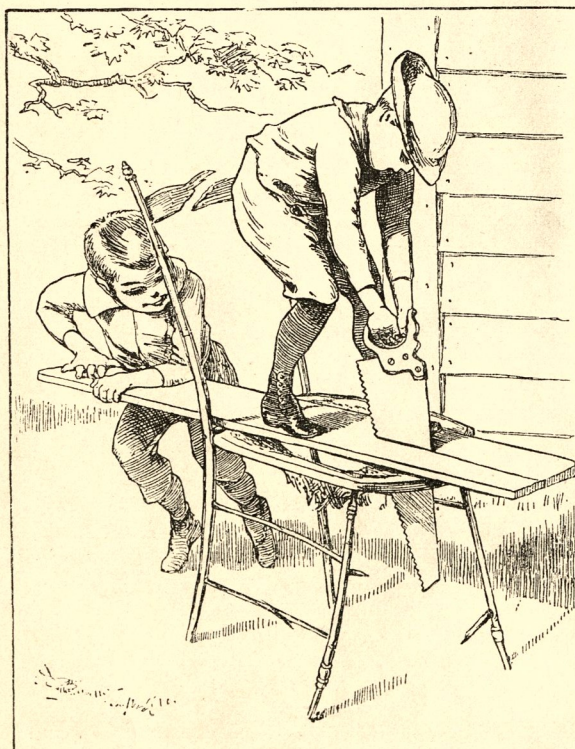
Hver Dag saa Helene til Julerosen — thi den var det —, og hele Vinteren igjennem fandt hun den frisk og smuk i Sneen med store, grønne Blade og med Knopper og hvide Blomster med en gul Top i Midten.

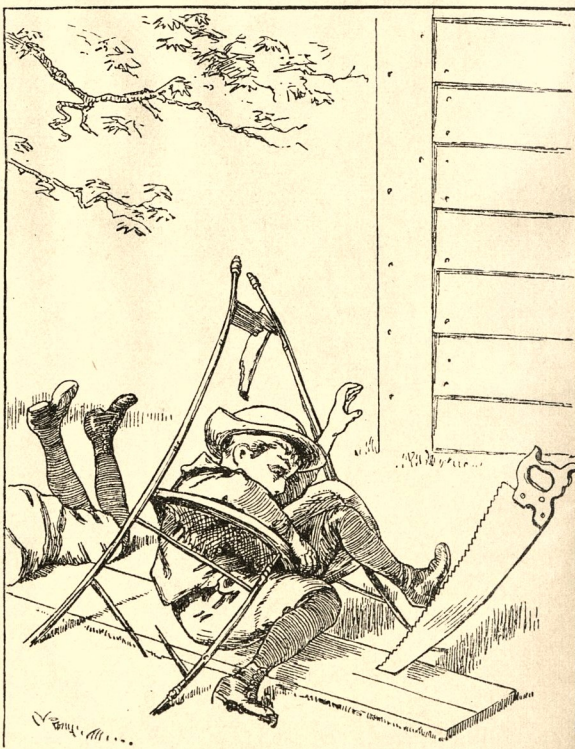
Naar alle, alle andre Blomster maa dø for Frosten, holder Julerosen alene ud. Selv om Sneen ligger nok saa høj over den, fryser den ikke ihjel; skuffer man blot Sneen til Side, staar den der og ler ad Kulden. Den blomstrer, lige til den kan sige Goddag til For-aarets første Blomst, den lille Vintergjæk. Al Tid er der Blomster i vort Land. Derfor kom Helene slet ikke til Hexen; Skovhexen blev

narret, hun kjendte ikke Julerosen, for den er en Haveblomst.

J. Krohn.

»Hold fast, Frederik!»

Vi er snart igjennem.»

Ved Sankt Helene Kilde.

Med Tegninger af G. Achen.

Det allersidste Hus i Landsbyen var lille og skjævt. Det faldt lidt ned ad i venstre Side, som om det var træt af at staa saa længe og nu tænkte paa at lægge sig til Hvile. Dér boede Ane Vævers, Enke efter Lars Væver. Selv gav hun sig ikke af med den Haandtering, men ellers med alle mulige Ting. Hun spandt Uld og strikkede for Folk, hun klinkede og limede, hun vaskede og strøg, og var nogen syg, saa gaves der ikke bedre Vaagekone end hun.

Det lille Stykke Jord foran Huset var beplantet med Kartofler. Tæt ved de smaa, grønne Ruder stod en kroget Hyld. Saa gammel som den var, pyntede den sig dog hvert Foraar med et Myr af fine Blomsterklaser, og hvert Efteraar hang den fuld af sortrøde Bær. Under den stod en Bænk — et Bræt paa to Pæle —, det var Karens Yndlingsplads.

Stort længere ud i Verden var den lille ikke kommen i de sidste Aar. Stille og taalmodig plejede hun at sidde dér, mens de andre Børn legede og tumlede udenfor paa Landevejen. Det var meget morsomt at se paa de andre, men være med — nej, dertil var hun alt for træt. Og Smerter havde hun baade i Arme og Ben, naar hun rørte sig.

Men nu stod Bænken tom. Det hjalp ikke, at Hyldens hvide Blomster nikkede ind ad det aabne Vindue for at kalde hende ud. Hun laa bleg og mat i den store Seng med det blaatærnede Omhæng, gjemt der inde som i en halvmørk Alkove, uden Kræfter til at rejse sig og staa op.

Lyset der ude fra spillede paa den brungule

Gyldenlak og faldt dæmpet ind gennem de runde Geraniumblade.

»Jeg ligger saa godt i Moers Seng«, sagde Karen, naar man spurgte til hende. »Jeg er bare træt.«

Paa det firkantede, grønmalede Bord henne ved Vinduet stod Lises Symaskine. Den prikede og dikkede, saa lang Dagen var, for Lise var flittig. Kraftig og rask, med Kinder saa røde som den vilde Valmue, sang hun om Kap med Irirken i Træet udenfor. En hel Sundhedsbrønd var hendes glade Smil for den lille Søsters Sind. Godt Humør fulgte med hende, hvor hun gik og stod.

»Sel« sagde Lise og pustede ud. »Nu er jeg strax færdig med den.«

Hun løste en broget Kjole ud af Maskinen, holdt den op foran sig og udbroð fornøjet: »Brillant!«

Karen kiggede beundrende ud mellem Gardinerne. »Og saa faar du Pengene strax?« spurgte hun.

»Ja, det har Madam Nielsen lovet mig«, var Svaret. »Lige fra Kjøbmandens gaar jeg hen og bestiller Vognen hos Kristiansen. Saa tager vi af Sted i Morgen.«

Et henrykt Smil gled hen over lille Karens Ansigt. Saa tav de begge.

»Naa, saa det gjør I, Ane«, lød det ude fra Køkkenet, hvor gamle Trine blev trakteret med Kaffe og Kandis. »I ta'er til Helene Kilde? Ja, det har jeg jo længe staaet paa; den skal nok hjælpe. Hele Natten maa hun saa ligge paa Graven, men hun skal ikke, som de plejer van, drikke Vandet om Aftenen, nej, lige præcis som Solen er kommen frem Sankt Hans Morgen, skal det være. For saa er Vandet allermest helligt.«

Der blev en Pavse. Konerne slubrede eftertænksomt Kaffen i sig under lydelig Knasen af Sukkeret.

»Det er nu Lise«, begyndte Ane, »hun har tjent de Penge ved Skræddersyning. Vognen koster svært, for det er en lang Vej at kjøre. Jeg kan ikke tage med, da jeg vaager henne hos Forpagterens. De kan ikke komme ud af det uden mig, siger de.«

»Det passer netop, at det er Lise, som følger med«, sagde Trine. »Hun er sytten Aar, Karen er syv, og gamle Kristiansen er syvogtres — lige tre hellige Syvtal. Det skal nok passe.«

»Jeg er saa ilde ved, at jeg ikke kommer med«, sukkede Moderen.

»Aa«, svarede Trine, »Lise er jo farlig dygtig af sig, og Kristiansen har da før kjørt syge til Kilden.«

Den næste Eftermiddag holdt Kristiansen med sit lille Kjøretøj og den gamle Kribe foran Døren. Alle i Landsbyen havde hørt om Rejsen til Kilden. Gamle Koner stod smaa-sladrende ved Vejen, og en Del Børn vare samlede i Klynge for at se Karen blive bragt ud i Vognen.

Dér kom Ane med hende. Det smalle Ansigt var blegt og sygeligt. Godt indpakket i Shawler blev hun sat i Agestolen med Lises Arm fast om sin Ryg. Moderen stod op paa Trinet for endnu bedre at svøbe den lille ind og give hende et Kys. Saa nikkede hun Farvel med vaade Øjne, Kristiansen gav et extra Smæld med Pisken til stor Forfærdelse for Hesten, som var falden i dybe Tanker, og sindigt rullede de af Sted.

Det var varmt; men den lette Sommervind strøg frisk hen over Barnets Kind. Først overvældede Luften og Lyset hende helt, hun maatte lukke Øjnene til og lægge sig tæt ind til Lise. Men efterhaanden aabnede hun Øjnene lidt og skimtede nu Markerne med de lysegrønne Ax, der ensformigt dukkede og hævede sig, og Vejen, som lys og støvgraa strakte sig uendeligt frem foran hende, og af og til et lavt Bakkestrøg, hvor enkelte Piletræer tegnede sig skarpt mod den lyse Himmel. Aa, det var saa pænt alt sammen! Bare hun ikke havde været saa søvning, men hun maatte sove.

Hun vaagnede ved, at de holdt foran en Kro. Mens Hesten langsomt gumlede sit Foder, lejrede de sig ved en Høstak og tog fat paa Madkurven. De to andre spiste med god Appetit; men den lille syge sad med et Stykke Hvedebrød og kunde slet ikke faa det ned.

Paa Grøftvolden tæt ved dem havde de vilde Roser til Ære for Sankt Hans foldet deres Knopper ud, saa at de lange, slyngede Grene hang som halvbundne Kranse, Blomst ved Blomst. Ved Kanten af Grøften flokkede Forglemmigejer sig sammen med deres blide,

lyseblaa Smil. Græshoppen gned med sine lange, tornede Bagben hen ad Vingekanten, saa det lød skingert og klart, og Frøerne kvækkede om Kap, saa Lydblåerne paa Halsen svulmede op af bare Iver. Det var en munter Sankt Hans Fest i det grønne.

»Kan De ikke fortælle lidt om Helene-Kilden, Kristiansen?« spurgte Lise, da Maaltidet var endt.

Kristiansen havde i sine yngre Dage været Skrædder. Ved et Vaadeskud fik han de tre forreste Fingre paa højre Haand knuste, saa var der ingen til at holde Naalen, og saa havde han givet sig til at være Vognmand. Han var alene, og Hus og lidt Jord havde han, saa han kunde akkurat holde det gaaende. Om Vinteren var der ikke stort at tjene, saa sugede han paa Labben, som han sagde. De lange Aftener fik han da paa Gled ved Hjælp af Bøger, som han skaffede sig til Laans og til Leje fra Kjøbstaden, og han kunde nok lide at fortælle et og andet af, hvad han havde læst.

»Ja, denne hersens Kilde«, svarede han og tørrede sig om Munden efter den sidste Slurk Øl, »den véd jeg jo nok Besked om. Se, det var jo den svenske Prinsesse, hun var saa from, at der ikke var Ende paa alt det gode, hun gjorde. Hun rejste til det hellige Land. Da hun saa kom hjem, døde hun og blev begravet ved en svensk Kirke. Hvor- dan det nu gik eller ikke gik, saa mærkede de syge, at de kom sig, naar de søgte hen til hendes Grav. Saa sendte Paven — I véd nok, han der nede, som raadede over alle Ting, — han sendte Bud og lod sige, at hun var hellig. Siden den Tid var der endnu flere, som kom sig ved hendes Grav. Men saa var der nogle slemme Munke, som vilde tjene ved de Mirakler, hun gjorde. De gravede hende op ved Nattetid, lagde hende i en Baad og sejlede her over til Tidsvilde med hende. Her grov de hende ned, men lige som de vel var færdige med det Stykke Arbejde, sprang der en Kilde frem. De blev saa angst, at de flyede og kastede sig i Baaden og sejlede væk; men paa Vejen kæntrede den, og de druknede.«

»Men Kilden?« spurgte Karen ivrigt.

»Ja, Kilden«, fortsatte Kristiansen, »den blev jo ved at rinde, trods det at ingen Moersjæl vidste, hvor god den var. Men saa traf det sig, at der blev hentet Vand fra den en Sankt Hans Nat til en syg, som laa af Feber i et lille Hus nær ved Graven, og hun kom sig. Fra den Tid er der mange Mennesker, som har faaet deres Helsen ved Kilden, — og det faar nok ogsaa lille Karen!« tilføjede Kristiansen og nikkede mildt til hende.

Solen var gaaet ned, Luften blev kølig, Duggens fugtige Aande lagde sig over Engene. Langsomt og trøvt skar Vognen ned i de

sandede Spor. Aftenskumringen bredte sit graalige Slør ud over Egnen; alt var tavst.

Hist og her, fjærnt ude paa Bakkerne glimtede det nu stærkere og stærkere. Det flammede op, som om det var Højene, der aabnede sig og udsendte Ild og Røg fra deres hemmelighedsfulde Dyb. Det var Sankt Hans Blus, som lyste over den stille Egn.

Kristiansen pegede der hen med sin Pisk: »Se de Blus! Dem tændte man i gamle Dage for at jage Djævle og Trolde bort; i denne Nat plejede de at holde deres Postyr. Ja, nu er man da bleven saa klog, at man ikke tror paa det Troldeøj, især vi, som er belæste. Men Vorherre fri os fra alt, hvad som ondt er!»

Vejen blev mere og mere sandet og tung. Den gamle Hest var træt, hvert Øjeblik var den ved at falde i Staver.

»Saa, nu har vi ikke langt igjen«, sagde Vognmanden endelig, »det mørke der henne er Tisvilde Plantage.«

Nu var Stedet naaet. De stod af Vognen. Kristiansen løftede Barnet ud og bar hende et Stykke Vej hen over Marken.

»Her er Graven«, sagde han og pegede paa to store Kampestene, »og der henne under Træskuret er Kilden.«

Den lille saa' sig ængstelig om; her skulde hun altsaa ligge i Nat.

»Du kan være ganske rolig«, sagde Lise, »vi bliver jo hos dig.« Saa svøbte hun hende tæt ind i Shawlerne og lagde hende op til Stenen.

Gjennem Stilheden hørtes Havet, som i Efterdønning slog op imod den nære Strand. Kristiansen havde tændt sin Pibe og sat sig ned ved Siden af Lise. I den halvmørke Nat lyste smaa, blaalige Flammer nu og da i Græsset, det var Sankt Hans Ormene, som vare paa Færde. Nyet var tændt. Lise saa' op imod Himlen, og i sit stille Sind bad hun for sin lille Søster.

Hun vidste knap, om hun havde sovet eller ej, da hun slog Øjnene op i den første, graa Dæmring. Men hun maatte jo have drømt, for de sortklædte Munke i de lange Kutter og den dejlige Prinsesse, som steg op af sin Grav med en Straale klart Vand springende ud af den højre Haand, det maatte jo have været en Drøm.

Ængstelig ventede hun paa, at Solen skulde staa op. Nu meldte de lyserøde Morgenskyer dens Komme. Hurtigt vækkede hun Karen, som klagede lidt over at blive forstyrret i sin Søvn. Kristiansen bar Barnet hen til Kilden. Netop som Solen løftede sin runde Skive op over Horisonten, vilde Karen sætte Munden til Glasset for at drikke, men anstrængt af Rejsen og Morgenkulden faldt hun besvimet om i Søsterens Arme.

Lise græd, Kristiansen vidste ikke sine levende Raad. Forskrækket løb han hen imod Kroen efter Hjælp. Da han kom lidt længere frem, saa' han en ung Mand, som sad paa en Feltstol med et Staffeli foran sig og var i Færd med at male Solopgangen.

»Aa, hvad skal vi gribe til!« raabte den gamle ude af sig selv.

Maleren havde set den lille Pige blive baaren ned til Kilden. Han ilede der hen. Barnet laa som død, med Hovedet i Søsterens Skjød. Han stænkede hende koldt Vand i Ansigtet. Endelig slog hun Øjnene op, og et svagt Skjær af Farve vendte tilbage i hendes blege Kinder.

»Lad os bære hende hen til Kroen!« sagde den unge Mand. »Et Glas Vin og en god Seng vil være det bedste for Øjeblikket.«

Mens de gik sammen, fortalte Lise ham hele deres Historie. Den rørte ham, og han besluttede at gøre noget for dem. Efter at han havde talt med Krofolkene, tog de venligt imod Søstrene og gav dem Lov til at hvile sig ud efter Natteturen i et af Gæstekamrene. En Læge, som netop var paa Besøg i Fiskerlejet, undersøgte Karen. Frisk Luft, Søbade og god Kost, det var, hvad hun trængte til, sagde han.

»Hvad saadan et lille Fuglenæb tager til sig, det er aldrig værd at tale om, hvor saa mange spiser«, sagde Krokonen. »Søsteren Lise lader rigtig flink, kunde jeg beholde hende til at hjælpe mig i de Maaneder, jeg har Sommergjæster, saa tog jeg gjerne den lille med i Kjøbet, for de Sommergjæster er nær ved at blive mig for meget!«

Derved blev det. Kristiansen kjørte hjem med Vognen tom, men med mange glade Hilsener fra Børnene til Moderen. Nu vilde Karen nok blive rask.

Ind fra Havet strøg Vinden. Dens sunde, salte Fugtighed aandede Friskhed og Styrke ind i den lille syges Blod. Hele Dagen laa hun i Teltet ved Stranden og lyttede til Bølgernes Plasken, aldrig træt af deres ensformige Sang. I den første Tid dyssede den hende stadigt i Søvn, men senere, da hun blev stærkere, morede hun sig sammen med Fiskerbørnene, der solbrændte og hvidhaarede laa og rodede i Sandet omkring hende.

»Vi har Fornøjelse af hende«, sagde Lægen. »Men til næste Sommer maa hun komme her igjen.«

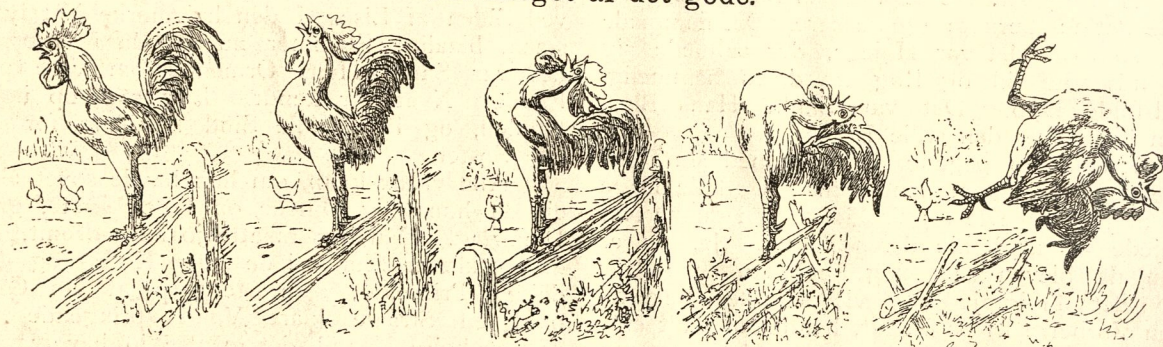
»Ja, det skal der ikke være noget i Vejen for«, svarede Krokonen. »Naar Lise følger med, saa kan jeg nok staa mig ved det.«

»Aa, Lise«, sagde Karen og saa' kjærligt paa hende, »det er din Skyld alt sammen, naar jeg nu kommer til at løbe om og lege med de andre Børn.«

»Min?« svarede Lise og rystede paa Hovedet. Hun tænkte paa sin Bøn den Nat ved Kilden med en taknemmelig Følelse af, at den vilde blive opfyldt — om end ikke ad den Vej, hun havde ment.

Fru Elisabeth.

For meget af det gode.

Der lyder det dejligste Kykeliky;
Gaardhanen sender i vilden Sky
en stolt og glimrende Galen.

Men saa vil den gjøre det bedre endnu,
den anstrænger sig, saa det er en Gru,
— badavs, da laa den paa Halen!

Hunde-Betragtninger.

Med Tegning af N. Petersen Mols.

Jeg tilstaar, at der er noget deri,
at Mennesker kan være klogere end vi.
De kan ryge Tobak, de kan le og spytte;
men om det virkelig er saa rart,
især om det er til synderlig Nytte,
har aldrig været mig rigtig klart.
Men Dumheder gjør de, det kan jeg forstaa,
som aldrig en Hund kunde finde paa.
At svømme en Tur, det lider jeg nok;

men saadan som han nu pjasker der ude,
hvor ingen har kastet hverken Sten eller Stok,
det frister mig stærkt til at gå og tude.
Han svømmer, han dykker og roder i Bunden;
men al Tid med helt uforrettet Sag
han kommer tilbage hver evige Dag,
med ikke saa meget som en Pind i Munden.

J Helms.

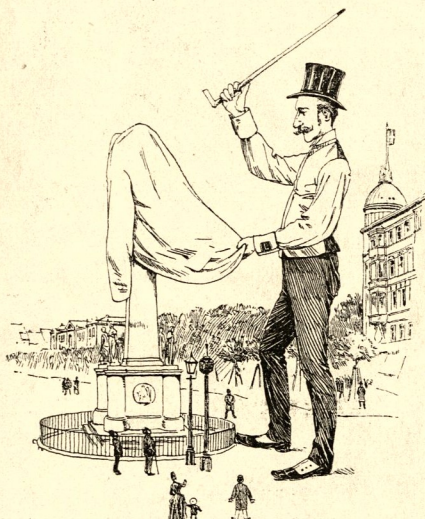

LANGEMAND

I København. (Tegninger af Alfr. Schmidt.)

I Udstillingstiden da kom her en Flok
af alle Slags Rejsende, husker du nok.
En Mængde Berømteder nævnes der kan,
den største det var Hr. Langemand.

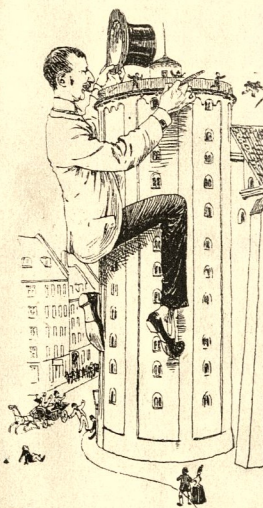
1. Saa snart han fra Banegaarden gik,
der udbrød den vildeste Panik.
De første, som saa' det sjældne Syn,
stak af eller stod som ramt af et Lyn.

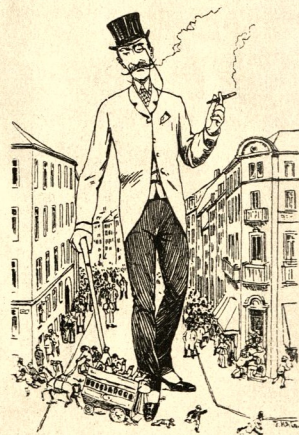
2. Da saa forbi Frihedsstøtten han drog,
en mærkelig Frihed han sig tog

3. Ved Springvandet han med sin Renlighed
fornærmed den høje Øvrighed;
i Buxerne trak ham vort Politi,
mens Drengene raabte: »Hæng bare il«

4. Til Rundetaarn han derpaa sig vendte,
hos en Herre der oppe Cigaren han
tændte.

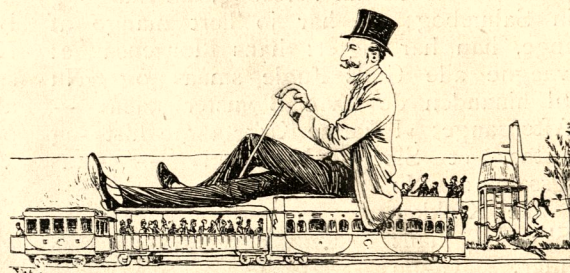
5. Overalt hvor han kom, paa den hele
Vej
var der idelig Opløb og stor Hur-
lumhej.

6. Til Vagtparaden han ogsaa gik
og hørte en nydelig Musik,
For at sidde han flyttede Statuen væk,
da blæste Musiken forkert af Skræk.

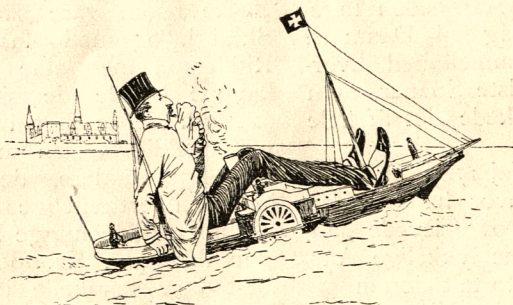
7. I Rosenborg Haves smukke Natur
han fik sig en dundrende Middagslur,
mens Ammerne stod og betænkte stille,
hvor stor han vel var, den Gang han var
lille.

8. Paa Sporvogn han strakte sin lange Krop,
og alt, hvad man ejed af Damp, blev
sat op
for saadan en Kæmpe til Skoven at hale;
men alle de Heste, han mødte, blev gale.

9. I Skoven han gjorde lidt Bukkespring,
saa Dyrene styrted forfærdet omkring.

10. Saa sejled han bort, og, som du ser,
om Bord var han eneste Passager.

Han Røgen lige i Næsen fik;
men ellers heldigt hans Rejse gik.

V. H.

Bernhard Severin Ingemann.

Ingemann — det Navn kjender du vist; du maa tit have set det i din Versebog, din Sangbog og din Salmebog; du har jo lært mange af de Sange, han har digtet: hans Morgensange: »Nu vaagne alle Guds Fugle smaa« og »Nu titte til hinanden de favre Blomster smaa« — hans Aftensange: »I fjærne Kirketaarne hist« og »Der staar et Slot i Vesterled« — hans Søndagssalme: »Nu ringer alle Klokker mod Sky« — hans Julesalmer: »Glade Jul« og »Julen har bragt velsignet Bud« — hans Sang om »Stork, Stork Langeben« — hans Sang til vort Flag: »Vift stolt paa Kodans Bølge, blodrøde Danebrog« — og endnu flere af hans smukke, danske Sange, som aldrig ville blive glemte. Og kjender du endnu ikke hans Bøger »Valdemar Sejer«, »Erik Menveds Barn-dom«, »Kong Erik og de fredløse« og »Prins Otto af Danmark«, saa vil du nok en Gang læse dem med stor Glæde; thi gennem mange Tider ville de høre til de danske Børns aller kjæreste Bøger.

Næste Aar, 1889, den 28de Maj, i den smukke, lyse Tid, naar vore Bøgeskove staa i deres Festdragt, da er det 100 Aar, siden Ingemann blev født. Paa den Dag vil Danmark mindes ham med al den Taknemmelighed, hvor-med et Land erindrer sine bedste Sønner, som levede til Ære for det og elskede det af hele deres Hjærte. —

Det var altsaa den 28de Maj 1789, at Ingemann blev født paa Falster, hvor hans Fader var Præst. I Præstegaarden derovre levede han som en glad, lille Dreng det ene lykkelige Aar efter det andet. Han har selv fortalt derom.

Naar Aaret begyndte, var det Vinter. Da sad han om Morgenen saa vel til Pas ved det store Tebord. Temaskinen sang, Kakkellovnen buldrede, Isen paa Ruderne begyndte at tø, og

Dagen lyste mere og mere ind i Stuen, og ude fra Gaarden lød Hestenes Vrinsken og Hundenes Bjæffen og Hønsenes Klukken og Duernes Kurren ind til ham og kaldte paa ham, og snart var han ude hos sine kjære Venner, alle Præstegaardens Dyr, og ude i Sneen og paa Isen, ude til alle de Fornøjelser, som Vinteren paa Landet har for en rask Dreng.

Naar Foraaret saa kom, bragte det ham hans Fuglevenner tilbage, Lærken, Svalen, den lystige Stær og Storken, som havde Rede paa Præstegaardens Tag. Endnu en Ven af ham kom frem med Foraaret, det var den stille, lille Snegl. Den holdt han saa meget af som Barn, og han glemte den heller ikke senere hen i Tiden; da han digtede en af sine Morgensange, huskede han den og skrev den Linje, som vi alle kjende:

»Nu Sneglen med Hus paa Ryg vil vandre.«

Men det bedste ved Foraaret var dog, at Haven igjen blev grøn og smuk. Den var ham det kjæreste af alt, den dejlige, store, blomstrende

Præstegaardshave

med Sirenlysthuset og med de mange tætte Buske, som vare saa udmærkede til at lege Skjul i, og med Hassellalléen, hvor han holdt Ridderspil med sine Kammerater. Af Hasselkjerne lavede de sig Lanser og Sværd, og saa gik de modigt i Striden. Men Ingemann var uheldigvis den mindste og tyndeste af de drabelige Riddere, derfor opfandt og indførte han den fortræffelige Forandring ved Legen, at de blot skulde hugge løs paa hinandens Kjerne, men ikke paa Kroppene, og den, hvis Vaaben først blev tærskede itu, han var overvunden. Derved stod Ridder Ingemann sig. De holdt ogsaa Sælskab af og til; de foregik ude i en af Dammene og leveredes mellem store Flaader af Papirskibe med Gaasedun til Sejl.

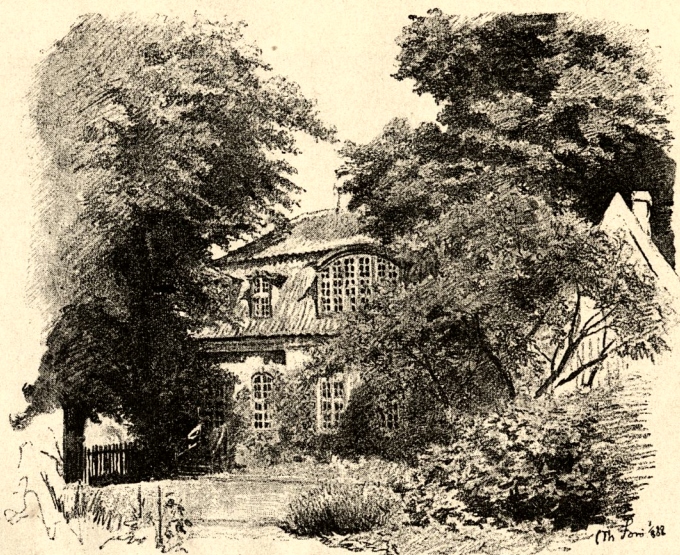

Og hurtigt blev Foraaret Sommer og Sommeren Efteraar og Efteraaret Vinter. Den ene Dag fløj hen efter den anden, og han endte dem alle glad og fornøjet i sin Kurveseng — med et Æble i Haanden, saa længe der var Æbler at faa. Og saa sluttede Aaret med Julen. Da sad han Juledag i Kirken og hørte sin Fader prædike og hørte paa Julesalmerne — uden at ane, at hans egne Salmer en Gang skulde lyde i de danske Kirker.

Han begyndte ogsaa sin Skolegang derovre i Præstegaarden. Hans første Lærer var hans egen, gode Moder; han har skrevet et Vers derom: Hun lærte mig mit A, og hun lærte mig B, hun lærte mig, at alt, hvad Vorherre vil, kan ske.

Men det glade Liv paa Landet hørte pludselig op. Hans Fader døde, og hans Moder maatte nu rejse bort fra Præstegaarden med sine Børn. Det var svært for dem at tage Afsked med det kjære, gamle Hjem, at se alt for sidste Gang og saa kjøre bort og høre de gamle Lænehunde gø Farvel.

De rejste til Slagelse, og dér boede de nu inde i en snæver Gade. I Gaarden trippede kun et Par stille Høns om, og Haven var meget lille og desuden aflaaaset, saa man ikke kunde komme i den. Det var en slem Forandring for en 11 Aars Dreng fra Landet, som Ingemann den Gang var; men han fik ikke Tid til at tænke saa meget derover; der var noget andet, han tænkte paa. Iblandt deres gode Venner paa Falster, som de havde taget Afsked med, var der en gammel Præst; da han sagde dem Farvel, havde han lagt sin Haand saa mildt paa Ingemanns Hoved og sagt: »Lad mig se, du gjør din Moder Glæde, min Dreng!« Det huskede han, og det tænkte han paa, — især naar han stod ved Vinduet og havde Lektiebunken i Vindueskarmen, og saa satte han Panden mod Ruden og læste af alle Kræfter.

Ingemanns Bolig i Sorø.

Han gjorde ogsaa sin Moder Glæde, saa længe han gik i Skolen i Slagelse, og ikke mindst, da han endte sin Skoletid som en flink Student.

Som Student maatte han nu bo i Kjøbenhavn, hvor Universitetet laa. Hans Studering fik imidlertid en Forstyrrelse, da Byen 1807 blev bombarderet af Englænderne. Studenterne holdt Nattevagter paa Volden under Bombardementet, og Ingemann var med — som en lille Student med et stort Gevær.

Da han Morgenen efter saadan en Nat gik hjem, var han saa træt og medtagen af alt, hvad han havde oplevet, at han ikke lagde Mærke til noget omkring sig og heller ikke saa, at det Hus, hvori han boede, var helt nedbrændt. Stentrappen udenfor stod dog endnu, den begyndte han at gaa op ad ganske rolig, da kom en Matrosdreng forbi, han lo og raabte: »Hele Huset er gaaet ud, min Herre!«

Der kom igjen Fred og Ro i Kjøbenhavn, og Ingemann studerede videre. Men snart opdagede han, at det, som han skulde studere, var Digtekunsten, og saa stræbte han ivrigt og flittigt mod det Maal, at blive en god Digter, og det blev han.

I Sorø fik han sit Hjem. Man kan næsten ikke høre Sorø nævne uden at tænke paa Ingemann. Der hen kom han som Lærer i Dansk ved Akademiet, og der levede han fyrretyve lykkelige Aar sammen med sin kjære Hustru. Sorø er et dejligt Sted, Bøgeskovene strække sig smukt og tæt omkring Søen, og store Minder svæve over Sorø, i hvis Kirke Absalon, Valdemar Atterdag og Holberg ere begravede. Det var netop et Sted for Ingemann, som elskede vort Lands Natur og dets Minder saa højt. Dér skrev han de Bøger, som fortælle om svundne Tider i vort Fædreland; og hans Kjærlighed til Danmark lyser ud af dem og lærer os at holde af vort Land. Og dér digtede han sine milde

Erik Henningsen.

efter Ingemanns »Valdemar Sejer» (Del 3, Kapitel 4). Under Kongens Anførsel trænge de danske frem mod Esten

Slaget
det dalende Korsbanner, som Karl af Rise ser fra Højen, hvor han staar med Absalon Bælg og de andre Fanger.

Christ. Guld. 1848. Eteld. Kjøbenhavn.

Sange; de lignede ham selv; thi han var saa venlig og god en Mand, at der blev sagt det store Ord om ham, at, naar man talte med ham, blev man et bedre Menneske.

Aarene gik. Den Dag han blev halvfjerdsindstyve Aar, fik han et smukt Guldhorn af sine Landsmænd til Tak for, hvad han havde givet dem. Endnu et Par Aar levede den gamle Ingemann, da sov han stille ind en Vinteraften.

Paa Begravelsesdagen samledes et stort Følge i Sorø Kirke, og hen over hans blomstersmykkede

Kiste lød da til Afsked hans egen skønne Salme:

Dejlig er Jorden!
Prægtig er Guds Himmel!

Ingemanns Hus i Sorø staar endnu, og lige over for det, tæt ved Kirken findes hans Grav. Paa Graven er oprejst et Mindesmærke, hvorpaa man ser hans Billede og læser det Navn, som den lille Dreng paa Falster fik i Daaben for 100 Aar siden, og som hele Danmark nu ærer: Bernhard Severin Ingemann.

J. Krohn.

To Dragoner.

Med Tegning af Otto Bache.

Lidt syd for Danevirke, mellem Rejde-Aa og Kropp der lyder dumpe Hovslag af en ridende Trop; snart gaar det rask i Trav langs ad banede Spor, snart plantes Hoven varligt i den sumpede Jord.

Den lange Forpostlinje alt langt tilbage laa, og Danevirkes Volde man knap fik Øje paa; til alle Sider Sletten sig bredte milevidt, kun paa en enkelt Strækning den højnede lidt.

Der gjorde Troppen Holdt, og Vagtmesterens Blik hen over Flokken mønstrende fra en til anden gik; saa vinked han ad tvende; de frem for Fronten red og skuldred Karabinen, mens han gav dem Besked.

»Her skal I staa paa Post, vende Næsen imod Syd, og nøje skal I mærke paa hvert Tegn og hver Lyd. Husk paa, I er alene, og luk Øjnene op, pas paa Broen over Aaen og paa Vejen til Kropp!

»Er der Ugler i Mosen, gi' er I Tegn med jer Hest — forstaar I? skifter Front, vender Næsen mod Vest. Det ser de strax der inde og kan ta' sig i Agt. Nu har I vel forstaaet? Saa far vel og god Vagt!«

Saa holdt de to alene med Næsen vendt mod Syd og agted paa hvert Tegn, hver mistænkelig Lyd. En Stund de sad helt tavse, men da Tiden blev dem lang, fik de lidt efter lidt deres Mundlær i Gang.

Den ene var en Jyde, den anden Sjællandsfar, for første Gang paa Vagten de med hverandre var; de kjendte knap hinanden, for nylig begge sendt fra Skolen som Rekrutter til det samme Regiment.

»Hør nu«, begyndte Jyden, »har du været mæ i Slag?»

»Nej«, svared han fra Sjælland, »jeg har aldrig været Fjenden nær paa Livet, og min Mening er den, jeg ønsker, at jeg aldrig maa komme der igjen.«

»Hva' tækker du«, sa' Jyden, »vi sku' gør' monstro, om nu æ Tysker brased paa vos jenlige to?» — »Det tænker jeg ej over, for det kommer lige fuldt, kan jeg tro, af sig selv li' som Ukrudt og Sult.

»Jeg siger med Oprigtighed, jeg allerhelst stak a', for jeger ejsaa sikker paa, vi slipper godt herfra, — forstaar sig, jeg vel sagtens vilde prøve at faa Ram paa en Tysker eller to, saa jeg red uden Skam.«

»A tækker«, svared Jyden, »te naar vi er paa Vagt, saa skal vi rele gør', som æ Vagtmester har sagt. Ka' hænd' sæ dov, hvissommensti æ Tysker kom ret nu, saa vild' a sagtens ett' vær' mere knøv end du.«

Knap havde han talt ud, før der knaldede et Skud, og af en Kornmark vrimlede der Tyskere ud. Strax Kuglerne om Ørerne dem hvislende fløj, saa Hestene de stejlede ved al den Halloj.

Det vared et Sekund, saa var Bægeret fuldt, da kom det af sig selv li' som Ukrudt og Sult. Den Sjællandsfar han rejste sig i Stigbøjlen op, hug Hesten med sin Spøre og fór frem i Galop.

Saa brugte han sin Klinge, saa det peb og det klang, og fnysende Hesten for Sporerne sprang. De fæg til alle Sider for hans Hug og hans Stød, da ramte ham en Kugle, — han faldt og var død.

Men Jyden — han er sindig — han gav Agt paa den Kamp.

»A tror, den Ond' ri' er den Kulsviertamp.« Saa tvang han ned med Tøjlen den stejlede Hest og skiftede sin Front og fik Næsen mod Vest.

Men inden han anden Gang fik rigtig tænkt sig om, fór Hesten over Sletten, men dens Sadel var tom; og begge gjæve Svende, som hid til Vagten kom, nu meldte sig hist oppe til Mønstring og Dom.

Men der, hvor Forpostlinjen sig drog fra Øst
 til Vest,
 de havde set Dragonen gi' Tegnet med sin Hest,
 og da saa Fjenden kom der, var al Ting kant
 og klart,
 saa han fik blodig Hilsen og Farvel i en Fart.

Hvem er nu blandt de to den, som bedst I
 synes om?
 Ja, skal vi ikke gjemme til næste Gang vor Dom
 og prise hver, som ærlig vil kæmpe for sit Land
 og bruge Kraft og Evne det bedste, som han kan?

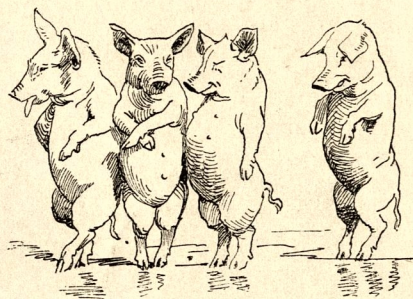
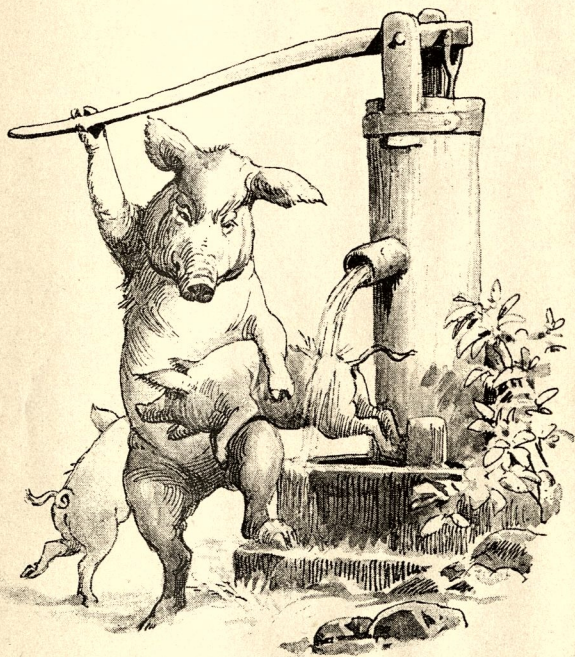
J. Helms.

*Otto Bach
 1885*

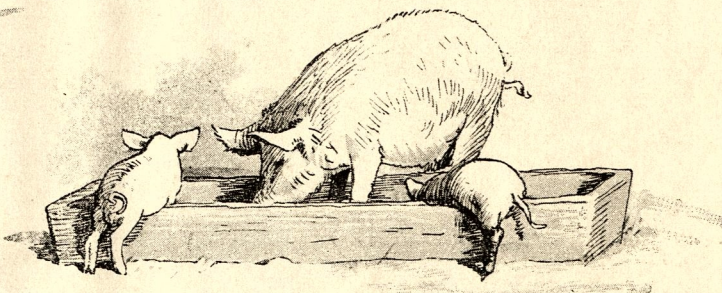
Storvask.

Naa, kom nu med, I vanartede Unger!
Tror I, I faa Lov at stille jer' Hunger,
før I er pæne og rene?
Nej, jeg skal mene,
at man gi'er hverken Drikke og Spise
til saadan no'en grisede Grise.
Nu ingen Vrøvl! Lad mig se, I kan rubbe jer,
saa skal I se, hvor Mutter kan skrubbe jer!

Det hjalp. Nu staa de og stirre forbavset
over at se sig befriet for Snavset,
og da nu saa vel de fik Ende paa Kvalen,
saa slaa de af Glæde Krøller paa Halen.

Saa gik det løs; de fik skrubbet Huden
ved Postetuden.
Ja, der blev en Posten, og der blev en
Tuden;
thi Mutter var ikke venligsindet;
for hende det gjaldt at bevare Skindet.

Nu er der stille, blev før der skreget.
Se, hvor de gasse og strække sig!
De to har allerede spist for meget,
saa de har maattet gaa hjem og lægge sig.

Moral.

Ja, kjære Børn, vi har her villet vise,
hvordan det gaar med alle smaa Grise.

øf.

De Smaafigre der har aldrig været
Saalangt som idag. - helt oppe paa Gjærdet.
Der seer de Saameget, de aldrig saae;
Men Dig er det navnlig, de stirrer paa.
Den Forreste af dem forstaaer nu strax,
At Du er en Skabning af anden Slags;
Men dog han man see, at den tænker: "Jo-jo"
Jeg vil ogsaa prøve at gaae paa to!"
Ernst v. d. e.

H.A. BRENDERLIVE

Carlsberg & Co.

Et frygteligt Øjeblik.

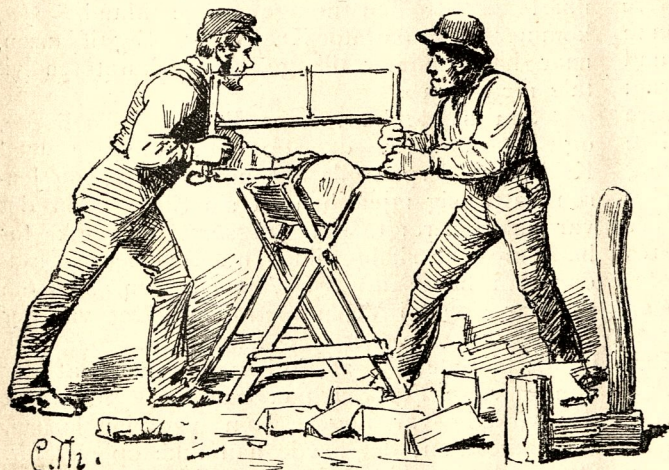
Sagen var den, at Fru Mis maatte miste nylig fem dejlige Killinger smaa. En kun beholdt den, og denne — den sidste — kasted den hele sin Kjærlighed paa.

Tænk saa, en Middagsstund, just som de tvende soled sig nede i Gaarden i Ro, nærmed sig Fylax, den arrige Fjende; Livet han nær havde kyst af de to.

Mis som et Lyn har sin Unge i Munden, entrer ad Plankeværket saa op; snart er den helt der oppe, mens Hunden hyler og springer med Hop efter Hop.

Mon han vil naa, den i Halen at bide? Det er et rædselsfuldt Øjeblik. Snart er dog Mis paa den modsatte Side. Fylax! Hvor lang en Næse du fik!

Chr. Bredsdorff.

ensen og Jansen.

Med Tegninger af Carl Thomsen.

Jensen og Jansen — det lyder ikke daarligt; det kunde godt være Navnet paa et rigt Handelshus og staa indgraveret med Snirkler og Sving i en stor, blankpoleret Messingplade paa Indgangsdøren til et fint Kontor med mange Mennesker ved Pultene. Saa højt paa Straa vare Jensen og Jansen dog ikke; de vare Brændesavere. Deres Forretningslokale var et Skur, som vendte ud til Gaden, og hvis Dør stod aaben hele Dagen, saa at enhver kunde se Jensen og Jansen save med hinanden nok saa fornøjeligt fra Morgen til Aften, naar de da ikke huggede Brænde eller holdt Hvil. I Døren sad deres Hund for det meste og saa' opmærk-

somt op og ned ad Gaden; det var en klog, sort Puddel, som hed Tyrk. Om Aftenen var deres Forretning ogsaa aaben, da blev Skuret temmelig sparsomt oplyst af en Lygte; men om Søndagen var Skuret lukket med Hængelaas, og Jensen og Jansen spaserede da ud som meget pæne Mænd med høje Hatte, og Tyrk var al Tid med.

Hele Gaden kjendte naturligvis Jensen og Jansen og fornøjede sig over, hvor flittigt de kunde lade Saven gaa. Om det saa var Smaabørnene, saa kom de aldrig forbi med deres Barnepiger, uden at de skulde standse lidt og more sig over at se Jensen og Jansen save, og

de kunde hver Gang have staaet der og set paa dem meget længere, end Pigerne vilde give dem Lov til. Men Jensen og Jansen vare ikke blot til Fornøjelse for Gaden, de vare ogsaa til megen Nytte; thi var der noget, man ønskede sagt til Mælkemanden eller Brødmanden eller Fiskemanden eller Postbudet eller Aviskonen, saa behøvede man blot at bede Jensen og Jansen om at besørge det sagt, saa skete det, for de saa' jo alle den Slags Folk komme forbi; og hvis man vilde bestille den Droske, som havde Holdeplads lige ved Skuret, men Droskekusken med det skjæve Ben netop var kjørt ud, naar man kom, saa tog Jensen og Jansen med Fornøjelse imod Beskeden og huskede den al Tid. Paa disse og paa flere andre Maader vare Jensen og Jansen til stor Gavn for Folk i Gaden, og det var derfor intet Under, at alle kjendte dem og ansaa' dem for et Par særdeles agtværdige Personer.

Men skjønt som sagt alle i Gaden kjendte dem, var det dog de færreste, som vidste bestemt, hvem af dem der var Jensen, og hvem der var Jansen. Der var nu heller ikke noget mærkeligt at se paa nogen af dem, hvorved man strax kunde kjende den ene fra den anden, de lignede hinanden temmelig meget. Ganske vist var Jensen en Smule højere end Jansen, men til Gjengjæld var Jansen en Smule førere end Jensen, saa det gik jo lige op. Men denne Lighed var dog alligevel ikke den vigtigste Grund til, at man ikke var rigtigt inde i deres Navne; nej, det kom af, at Jensen og Jansen al Tid vare sammen og savede sammen og al Tid vare lige gode om alt og delte alt, Skuret og Fortjenesten og det lille Kammer i Baggaarden med Kanariefuglen i Vinduet og alt muligt. Derfor fandt Folk det heller ikke Umagen værd at skille rigtigt imellem deres Navne; de kaldte tit Jensen Jansen og Jansen Jensen. Og Jensen og Jansen gjorde ingen Indvendinger herimod, men lød begge Navne lige villigt.

Og saaledes gik alt fortræffeligt Aar efter Aar. Saven lød flittigt, og Smaabørnene standsede paa deres daglige Tur for at se paa Jensen og Jansen, og Folk i Gaden regnede dem for et Par ualmindelig gode Venner, og hvis nogen havde sagt, at de skulde skilles som Uvenner, saa vilde man ganske roligt have svaret, at det var umuligt. Hvordan skulde de kunne undvære hinanden? De stod jo begge to ganske ene i Verden; ingen af dem havde Kone. Og hvordan skulde de kunne blive Uvenner? Dertil havde de jo været Venner i alt for lang Tid; thi de begyndte at save sammen som nogenlunde unge, og nu gik de begge med graa Bakkenbarter.

Men Penge ere nogle slemme Tingester; de ere runde og rulle let, de kunne undertiden trille ind imellem Folk, som staa hinanden meget nær, og skille dem aldeles fra hinanden.

En Dag sad Jensen alene i Brændeskuret og var i Færd med at fortære et Surbrød og en Sild; Jansen var tilfældigvis ude angaaende noget vaadt Brænde, som de ikke vilde have, og Tyrk var rendt med ham. Da viste der sig pludselig ved Døren en ung Herre med Hatten i Nakken, Næseklemmer paa Næsen, Cigar i Mundvigen, fint, lyseblaat Halstørklæde og Hænderne i Lommerne paa et Par stortærnede, meget snævre Benklæder.

»Er det Savskærer Jansen?« spurgte han.

»Ja vell!« svarede Jensen; han var jo vant til, at de vare lige gode om Navnene.

»Hedder De«, vedblev den unge Herre og trak sin Lommebog frem og læste i den, »hedder De da Morten Ulrik Didrik Sebastian Jansen?«

»Nej, jeg hedder Jensen; men det er akkurat det samme«, svarede Jensen, »det er lige akkurat det samme.«

»Hvad for noget? Hvad er det for noget Vrøvl?« udbrød den unge Herre. »Saa er det jo slet ikke Dem, jeg skal have fat i. Bor Jansen her?«

»Ja, naar det endelig skal være Jansen selv, saa bor han meget rigtigt her, og han kommer tilbage om lidt«, svarede Jensen, »men jeg kan akkurat lige saa godt —«

»Naa, saa det tror De, De kan! Nej, De kan tro Nej, se, det kan De, og andet kan De ikke!« sagde den høflige, unge Mand. »Jeg kommer fra Prokurator Knaldberg. Sig til Jansen, naar han kommer tilbage, at Prokuratoren vil tale med ham!«

Saa sagde han, hvor Prokuratoren boede, og Jensen skrev det op paa Væggen med Kridt, og derpaa gik den unge Herre, og Jensen satte sig igjen hen til sin Sild. Men det var mærkværdigt, saa langsomt det gik for ham med at skille Silden fra Benene, og saadan som han sad og saa' paa Silden, som om der var noget i Vejen med den. Det var der dog ikke; men det var ham selv, som ikke kunde komme sig af Forbavselse over, at der kunde være Forskjel paa ham og Jansen, at der virkelig var noget, som vedkom Jansen, men ikke ham; det havde han ikke oplevet før. Og da Jansen lidt efter kom hjem, blev han akkurat lige saa forbavset som Jensen, og for at faa Ende paa al denne Forbavselse bestemte han sig til strax at gaa hen til Prokurator Knaldberg.

Det varede meget længe, før Jansen vendte tilbage, og da han endelig kom, sagde han ikke et Ord, men saa' ud, som om han havde faaet styrtende meget at tænke paa.

»Naa, hvad var det saa?« spurgte Jensen, da han i nogen Tid havde ventet paa, at Jansen skulde sige noget.

»Ja, hvad var det! — Det var meget mærkeligt!« svarede Jansen. Mere sagde han ikke, men stod og stirrede paa et Stykke Brænde.

»Er du ikke rask?» spurgte Jensen.

»Jo, det tror jeg nok, jeg er«, svarede Jansen.
»Men jeg har arvet, jeg har arvet Penge efter en af min Familie, som jeg ikke har tænkt paa i saa mange Aar, at jeg rent havde glemt ham.«

»Naa ja, det er da ikke noget at være saa forskrækket over«, sagde Jensen og lo lidt. »Er det kanske saadan mange Penge?»

Jansen fløjtede blot.

»Hvor meget er det, Jansen?» spurgte Jensen igen.

»Aa, den Slags Ting plejer man ikke at sige til alle og enhver«, svarede Jansen.

»Siger man det heller ikke til en gammel Ven og Kammerat, som man før har delt al Ting med?» sagde Jensen ærgerlig. »Skab dig ikke, Jansen! Det plejer du jo ellers ikke at gjøre.«

»Ja«, sagde Jansen, »det sagde ogsaa han, Knaldberg, at nu skulde jeg være yderlig forsigtig, for nu kom naturligvis alle mine Bekjendte rendende og vilde have Penge hos mig.«

»Tak for den!« udbød Jensen vred. »Nej,

vær du kun ganske rolig, jeg skal saamænd ikke anmode dig om saa meget som en halv Øre, — Hr. Jansen!«

Det var, som om der var kommet en Trolde ind i Brændeskuret og havde forvandlet alt der inde. Jensen savede alene. Og Saven hvinede og skrattede; man kunde nok høre paa den, at Jensen var dygtig vred, fordi hans gamle Kammerat med ét kunde blive saa fornem imod ham. Jansen bestilte ingen Ting, men gik frem og tilbage med Hænderne dybt nede i Frakkelommerne; han var ogsaa dygtig vred. Han vidste godt, at han havde Uret, og at han burde sige det til Jensen med et Par gode Ord; men han syntes, at han nu var for rig til at sige noget saadant. Nej, alt var forandret. Det mærkede Tyrk ogsaa; men han forstod ikke, hvem der havde Ret, og hvem der havde Uret, derfor gik han ikke hen til nogen af dem, men blev siddende midt i Skuret saa stille som en Statue og saa blot aldeles forbavset paa dem med sine kloge, brune Øjne.

Kort Tid efter fik alle Folk i Gaden nøjagtigt at vide, hvem der var Jensen, og hvem der var Jansen, for Jensen savede med en ny Mand i Brændeskuret, og Jansen var der ikke mere. Man blev meget overrasket ved at opdage det og endnu mere ved at høre, at Jensen og Jansen vare skiltes som rene Uvenner. Pengene havde gjort Jansen tummelumsk, ja, de havde endogsaa gjort ham begjærlig — underligt nok; men »saadan gaar det saa tit«, sagde nogle Folk i Gaden. Da han flyttede bort, havde han ikke blot paa det allernøjeste sørget for at faa alt med, hvad der tilhørte ham, hver en Pind, men han havde desuden taget flere Ting, som ligefrem tilhørte Jensen. For at undgaa Stridigheder havde Jensen ikke sagt noget dertil; kun da Jansen ogsaa vilde have Tyrk med, havde der været en »dundrende Batalje«, fortalte Droskekusken med det skjæve Ben. Jensen havde holdt paa den til det yderste, ikke blot fordi den var en Stadshund, og fordi han elskede den saaa inderlig højt, men især fordi han var bange for, at den ikke vilde faa det godt hos Jansen, saadan som han nu var. Men det hjalp ikke; Jansen beviste, at Tyrk tilhørte ham, for det var ham, der havde bragt den til Skuret som en lille Hvalp, da han havde faaet den i Bytte for et Par Træsko, som ikke passede ham.

Saa var Jansen da flyttet bort til den modsatte Kant af Byen, og da Byen var stor, var det intet Under, at Folk i Gaden hverken saa' eller hørte noget til ham. Der var én, som nok vidste noget om ham, men han sagde ikke et Ord, det var Tyrk. I den første Tid kom han flittigt og besøgte Jensen og blev modtaget som det kjæreste Barn; men det holdt pludselig op. »Jeg forstaar det nok!« sagde Jensen. »Han er lovlig undskyldt — af en forsvarlig Lænke. Det er det eneste, som kunde holde ham her fra. Herregud, at Jansen ikke kunde unde Tyrk og mig den Fornøjelse!«

Men Droskekusken med det skjæve Ben kom jo rundt i hele Byen med sin Droske; han fortalte da ogsaa nogen Tid efter, at Jansen havde overtaget et Beværtningssted, som hed »Lindefryd«. »Beværtning!« udbød Jensen. »Det forstaar han sig ikke mere paa end paa Kinesisk!«

Andet fik man i Grunden ikke at vide om Jansen, og efterhaanden blev han glemt af Folkene i Gaden — kun ikke af Jensen. Han tænkte bestandig paa Jansen, i Begyndelsen med Vrede, men snart kun med Savn og Længsel. Han kunde ikke glemme, at han havde mistet saadan en Ven; han savede lige saa flittigt som før, men aldeles uden Humør.

Saa gik der to Aar og syv Maaneder, men heller ikke mere.

Det var en Søndag i den Tid, da Foraaret skulde til at begynde; Regnen skyllede ned for at smelte den sidste Sne, der var derfor kun

faa Folk paa Gaderne. Men gennem Regnen gik en Mand, fulgt af en vaad, sort Puddel. Manden var ogsaa gennemvaad; men det saa' ud, som om han slet ikke lagde Mærke dertil, saa optagen var han af sine Tanker, og at det ikke var muntre Tanker, saa' man strax. Det var Jansen.

Han havde været meget uheldig; i »Lindefryd« havde han aldeles ikke fundet nogen Fryd. Arven var væk til sidste Skilling; Beværtningen, som var gaaet rent galt, den havde taget største Delen af Pengene, og Resten havde Prokurator Knaldberg skilt ham af med. Og da han den foregaende Dag havde været oppe hos Prokuratøren og klaget sin Nød og Elenighed, havde Knaldberg ikke haft Gnist af Medlidenhed med ham, men i det bedste Humør sagt, at »hele Amerika stod ham aabent.«

Mange Gange i den forløbne Tid havde han tænkt paa Jensen, men aldrig saa stærkt som nu. Nu, da han ikke havde det mindste og i Grunden ikke vidste, hvad han skulde gribe til, ja, nu længtes han for Alvor efter Jensen og efter Brændeskuret og efter de gamle, fornøjelige Dage, som han havde haft sammen med sin Ven Jensen, og nu forstod han først rigtigt, hvor tosset Arven havde gjort ham, og han ønskede, at han aldrig havde faaet den. Og Tankerne styrede hans Gang, uden at han rigtigt vidste af det. Siden han var flyttet fra den gamle Gade, havde han aldrig været i den Kant af Byen; han havde skammet sig for at komme der hen og maaske møde Jensen; men nu gik den fattige Jansen ganske langsomt igennem den øsende Regn netop hen imod den Del af Byen. Der var ligesom noget, der trak i ham, uden at han bestemt mærkede det; og Tyrk sjaskede efter ham og blev vaadere og vaadere. Han kom nærmere og nærmere til Gaden, saa nær, at — dér saa' han pludselig Jensen gaa ovre paa det andet Fortov i den velbekjendte, blaa Søndagsfrakke og med den gamle, høje Søndagshat.

Skulde han gaa over til Jensen og bede, om han maatte komme tilbage til ham? — tænkte han strax. Han var vis paa, at Jensen vilde sige Ja. Nej — tænkte han igjen — nej, det kunde han ikke, det var ham dog alt for drøjt, saa maatte han hellere lade det gaa lige saa galt, det skulde være, og tage til Amerika, som Knaldberg havde raadet til. Og han vendte sig hurtigt om for at skynde sig bort og undgaa at møde Jensen.

Havde han blot i det Øjeblik haft en god Ven, som kunde have taget ham i Armen og sagt: »Ingen Snak! Over til Jensen!« Men det havde han des værre ikke. Jo, han havde! Thi han hørte et Hyl, saa skingrende, hvinende højt, at han igjen maatte vende sig om, for han troede, der skete en Ulykke. Men det var blot Tyrk, som havde opdaget Jensen og nu hylede op, som om

dens Hjærte skulde briste af Glæde over Gjensynet. Og den fløj over Gaden og sprang op ad Jensen lige til hans Skuldre og satte sig saa paa sin Hale i alt Regnvandet og hoppede saa igjen op ad ham under jublende Gøen og vilde Frydehyl.

Og Jansen forstod heldigvis, at Tyrks Hyl netop betød: »Ser du da ikke Jensen? Ingen Snak! Bare over til Jensen!« Og den trofaste Hunds høje Gøen smeltede al tosset Stolthed i Jansens Hjærte; han kunde ikke modstaa dens glade Stemme, og han syntes, at det gik dog aldrig an, at han stod tilbage for en Hund. Han gik over Gaden, hen til Jensen og begyndte at stikke den højre Haand langsomt frem. Og Jensen læste strax paa Jansens Ansigt, hvad det var, der faldt ham noget svært at faa udtalt, og da Jansen blot havde sagt: »Jensen, jeg har været et stort —« — saa afbrød Jensen ham hurtigt med at sige: »Hvad du har været, Jansen, det er du jo ikke mere.«

Saa fandt deres højre Hænder i en Fart hinanden, og i Stedet for at sige mere gav Jensen og Jansen sig blot til at klappe hinanden paa Skulderen med den venstre Haand. Og

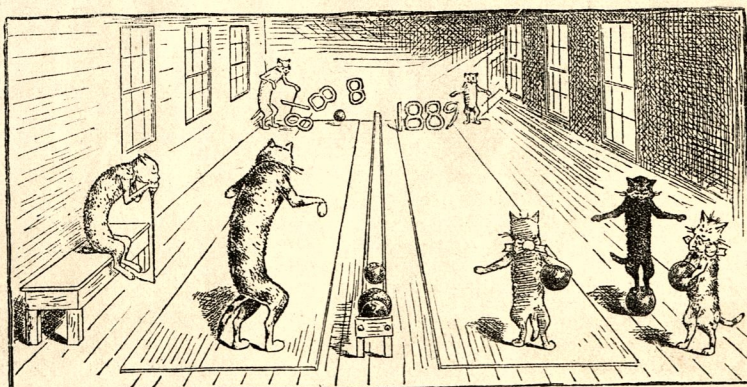
Tyrk fór rundt om dem og gøede, som om han var tosset, og det var, ligesom han troede, at der blev holdt Stokke op for ham til at springe over, saadan hoppede og sprang han, saa der stod høje Springvand op fra Regnpøsene. Det var heldigt, at Regnen i det Øjeblik styrtede ned af al Magt, og der derfor næsten ingen Mennesker var i Gaden, ellers var der vist blevet stort Opløb i Anledning af den Komædie. —

Det var en smuk, frisk Dag, da Jensen og Jansen for første Gang igjen savede sammen, det var den første egentlige Foraarsdag, derfor spaserede Folk rigtigt ud. Og Smaa-børnene standsede med deres Piger for at se Jensen og Jansen save; og Saven

gik, saa den formelig spruttede. Og de voxne Folk standsede ogsaa ved dette baade nye og gamle Syn; de fandt, at de halvtredje Aar havde taget svært paa Jensen og Jansen; de vare begge blevet meget ældre. Og Tyrk sad paa sin gamle Plads, i Skurets aabne Dør, og nød den Glæde igjen at kunne se op og ned ad Gaden; han havde denne Tid ogsaa taget paa; han var bleven helt hvid i Knebelbarten.

J. Krohn

Glædeligt

NYTAAR!

O.A. Hermansen

I Abeskolen

Copyright 1904 by E. B. E. E.

HVAD SKAL JEG BESTILLE?

Julen

BØRNEBES

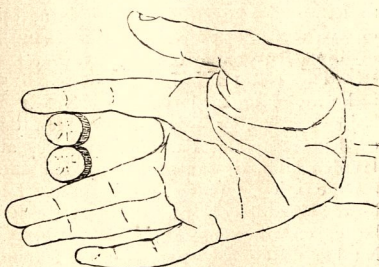

JULEROSE.

1888.

Gaade.

Jeg taler uden Tunge
og raaber uden Lunge,
ta'r Del i Fryd og Smerte
og har dog intet Hjærte.

Et Kunststykke.

Stil to Flaskepropper op paa den flade Ende ved Siden af hinanden. Søg saa at faa fat paa dem med din Pegefinger og Langemand, i det du holder din Haand saaledes, som Figuren viser. Propperne skulle naturligvis blive ved at være ved Siden af hinanden.

Naar du endelig har faaet fat paa dem, løst saa Haanden op, drej den om og sæt Propperne paa Bordet, saa at de altsaa nu komme til at staa paa den Ende, der før vendte op.

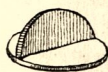

Fig. 1.

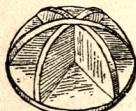

Fig. 2.

Hvis du vil pynte et lille Æskelaag, kan det ske let paa følgende Maade.

Du fastklæber med Gummi en Oblat paa Æskens Laag og klistrer derpaa en halv Oblat lodret fast paa den første, se Fig. 1.

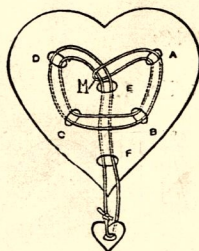
Derpaa klippes en Oblat i 4 Stykker, og disse anbringes nu paa den første Oblat efter Fig. 2. Hele Laaget dækkes af saadanne Figurer, hvis forskellige Farver kunne komme til at danne et smukt Mønster.

Rebus Nr. 1.

Opgave Nr. 1.

Udskær et Hjærte af tykt Pap og anbring deri 6 Huller som de, du ser paa Tegningen (A, B, C, D, E og F). Læg derpaa et Stykke Sejlgarn dobbelt og stik de to løse Ender ind gennem A fra oven, saa at altsaa Løkken (M) bliver ved A. Stik Enderne op ved B, ned ved C og op ved D; her stikker du dem gennem Løkken (se Figuren!) og ned ved E og endelig op

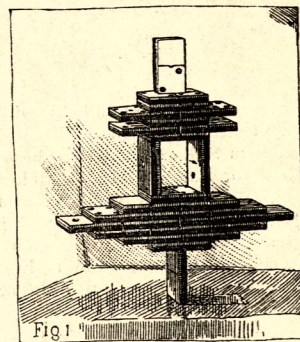
ved F. Nu trækker du et lille Paphjærte, der dog maa være saa stort, at det ikke kan gaa gennem Hullerne, paa en af Sejlgarnsenderne og knytter disse sammen med en fast, lille Knude. (De punkterede Streger paa Tegningen vise, hvor Sejlgarnet ligger under Pappet.)

Legetøjet er færdigt, og det gjælder nu om at faa Snoren ud af det store Hjærte uden at klippe den over.

Mørk Tale.

Tag en fra nitten, saa bliver der tyve!

Tag 28 Dominobrikker og søg at efterlave ovenstaaende Figur.

Rebus Nr. 2.

Lavendelflasker.

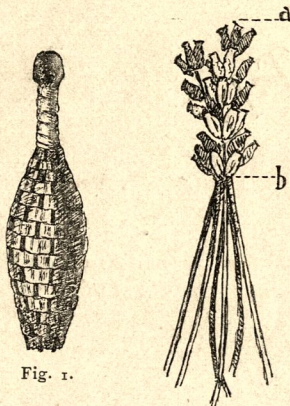

Fig. 1.

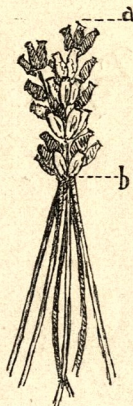

Fig. 2.

Lavendlerne tages, naar de ere i Blomst, og Stilkene endnu ere grønne og bøjelige (i Avgust Maaned). Man tager da et ulige Antal af dem — 11 ville være passende — og binder dem i en lille Buket, se Fig. 2. Blomsterne (fra a—b) omvikles fast med Traad, saa de danne en langagtig, ægformet Klump, og derpaa bøjes Stilkene opad ved b (se Fig. 3).

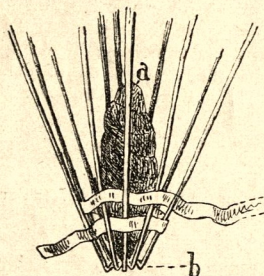

Fig. 3.

Et meget smalt Silkebaand (eller i Mangel heraf tyk, blød Silke) flettes ind mellem Stilkene, i det der begyndes ved b, hvor Baandets Ende stikkes ind bag Stilkene. Man vedbliver at flette meget fast, indtil man naar a; dér vikles Baandet om alle Stilkene, hvorved Flaskens Hals dannes (se Fig. 1). Enderne af Stilkene, der rage op over a, afklippes nu, og man fastgjør med en lille Klat Lak Baandets Ende oven paa de afskaarne Stilke. —

Tørre Lavendler kunne ogsaa anvendes; man maa da først stille dem i en Krukke og overhælde Stilkene (ikke Blomsterne) med kogende Vand. Efter en halv Times Forløb tages Lavendlerne op; Stilkene ere nu bøjelige, men maa aftørres godt, inden man begynder at flette.

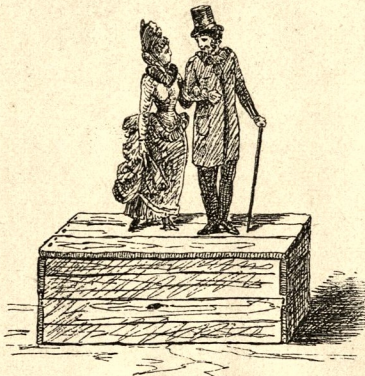
Flasken, der i flere Aar beholder sin Vellugt, finder sikkert Husly i Moders Syaske.

Læg en blank Mønt eller Knap midt i en ikke alt for flad Skaal og skyd saa denne fra dig, indtil dens Rand fuldstændig skjuler Mønten for dit Øje. Held nu forsigtig Vand i Skaalen, og du vil da igjen kunne se Mønten, uden at du har flyttet Hovedet nærmere. — Dette beror paa, at Lysstraalerne, der udgaa fra den blanke Mønt, have faaet en anden Retning, ved at Vandet er blevet hældt i Skaalen.

Rebus Nr. 3.

Fætter Konrad, du véd, han der al Tid har saa mange Løjer for, kom ind, sidst han havde Selskab, med et Stykke hvidt Papir paa Størrelse som et Spillekort og sagde, at hvis vi vilde gaa ud af Stuen et Øjeblik, skulde han anbringe det Stykke Papir et Sted, hvor alle kunde se det, men alligevel ingen vilde opdage det. Saa gik vi ud og kom snart ind igjen og saa' og saa' — men det var ikke til at finde; og dog sagde Konrad, at han selv hele Tiden kunde se det, og at det aldeles ikke var gjemt.

Hvor gjorde han af Papiret? Se paa Billedet!

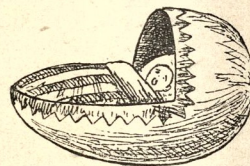
Rebus Nr. 4.

Nødderne.

Tyge og Olaf havde været ude og plukke Nødder. Da de kom hjem og

havde talt Nødderne, sagde Tyge: »Olaf! Giv mig 5, saa har jeg lige saa mange som du.« Men Olaf svarede: »Nej Tak! Giv du mig 5, saa har jeg dobbelt saa mange som du!« Hvor mange havde hver?

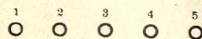

Vugge, lavet af en Æggeskal.

Lidt udtunget Guldpapir klistres fast langs Randen.

De to Røvere og de fem Faar.

Tag 7 aldeles ens Knapper (eller Pengestykker), læg de fem af dem paa Bordet i en Række og tag en Knap i hver Haand. Nu fortæller du følgende, i det du udfører Kunsten: Der stod 5 Faar paa en Mark, (peg paa de 5 Knapper paa Bordet), og saa var der to Røvere i Skoven, (luk Hænderne op og vis, at der er en Knap i hver Haand), og disse Røvere stjal nu Faarene et for et. (Tag No. 1 i venstre Haand, No. 5 i højre, No. 2 i venstre, No. 4 i højre og No. 3 i venstre). Men da de havde stjalet Faarene, saa' de, at Hyrden kom, og saa stillede de Faarene tilbage igjen. (Læg en Knap ned fra højre Haand, en fra venstre, en fra højre, en fra venstre og en fra højre. Nu har du to Knapper i venstre Haand og ingen i højre, men Tilskuerne tro, at du har en i hver Haand). Men da Hyrden gik, tog Røverne de 5 Faar igjen, (gør som allerførst: tag Knapperne op en for en og begynd med venstre Haand. Du faar da til sidst 5 i venstre Haand og to i højre), men nu mødte de Politiet, og saa rendte de bort og lod Faarene staa i Skoven. (Nu aabner du Hænderne og viser de to Røvere i den ene Haand og de fem Faar i den anden).

Opgave No. 2.

Lav af Vox en Bøjle som den, du ser paa Billedet. Læg den paa et Stykke Pap eller Træ; tag en Kniv med et stort Blad og søg saa med to Snit at dele Bøjlen i syv Dele!

„Det spanske S“.

Denne Tegning udføres ved, at man først afsætter 3 Hold Prikker (Fig. 1) med 9 Prikker i hvert Hold.

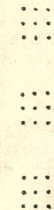

Fig. 1.

Fig. 3.

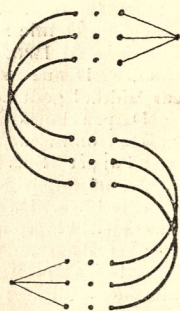
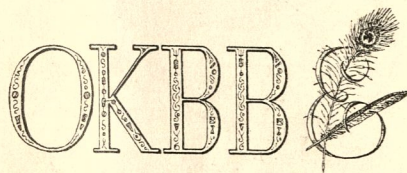

Fig. 2.

Derpaa tegnes buede Linjer fra første Prik i første Hold (se Fig. 2) til første Prik i andet Hold, fra anden til anden og fra tredje til tredje. Se for øvrigt paa Fig. 2. Til sidst tegnes Spidserne for oven og for ned, og Prikkerne i de tre Hold forbindes ved lige Linjer (Fig 3). Du kan efter dette Mønster selv udfinde, hvorledes andre buede Bogstaver kunne tegnes, f. Ex. O, C o. s. v.

Rebus Nr. 5.

Ballon.

Tag et firkantet Stykke Silkepapir; læg det én Gang sammen i en Trekant og læg denne tre Gange sammen, saa du faar Fig. 1. Tegn saa en Bue efter den prikkede Linje a og klip derefter. Til sidst bores et Hul (b) gennem alle Lagene. Nu udfoldes Papiret, og gennem

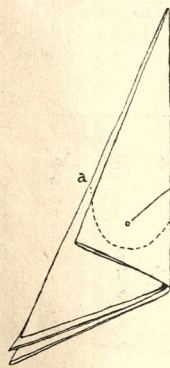

Fig. 1.

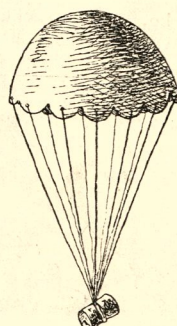

Fig. 2.

alle Hullerne trækkes Traade, der bindes fast om en Prop. Se Fig. 2. — Du maa naturligvis indrette Ballastens Tyngde efter Ballonens Størrelse. Naar det nu en Dag blæser lidt, sætter du Ballonen ud af Vinduet; den vil da snart stige meget højt.

Fig. 1.

Kjender du en Rosinmand? Hans Skelet er lavet af fire tilspidsede Pinde, der ere sammenbundne som de, du ser paa Fig. 2. Krop, Hals, Arme og Ben ere lavede af Rosiner, der ere stukne paa Pindene. Fødderne ere to Halvdele af en Mandel, og Hovedet en paa langs overskaaren Mandel med paamalede Øjne, Næse og Mund. Hænderne faas af den anden Halvdel af Mandlen, og Hatten, det er en Sveske.

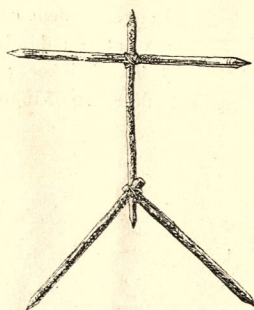

Fig. 2.

De to Baand.

Du kan nok faa fat i et af de Pergamentskort, som man binder ved Vadsække og Kufferter? Hvis ikke, saa klip af Pergament et Kort (se Fig 1) af 9 Centimeters Længde og 5 Centi-

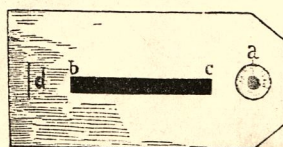

Fig. 1.

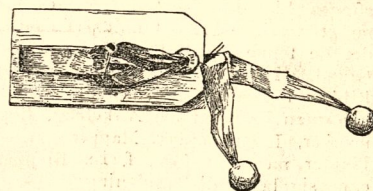

Fig. 2.

meters Bredde. Klip Hullet a og skær en 5 Centimeter lang Revne midt i Kortet (b—c), samt en Ridse (d). Nu tager du et rødt Cigarbaand, 10 Centim. langt; du lægger det sammen og stikker de to løse Ender gennem Ridsen d og klistrer eller syr det yderste af Baandenderne fast paa Bagsiden af Kortet. Du maa endvidere have et gult Cigarbaand, 32 Centim. langt. Stik dets ene Ende gennem Hullet a — neden fra og op — dernæst gennem det røde Baands Løkke og igjen ned gennem Hullet a. To Knapper eller store Perler, som ikke kunne gaa gennem Hullet, fastgjøres ved det gule Baands Ender. (Se Fig. 2.)

Kan du nu faa det gule Baand ud af det røde uden at rive Kortet eller Baandene i Stykker?

Tuscherede Blomster.

Fig. 1.

Du ordner en lille Buket eller Krans af pressede Blomster og Blade paa et Stykke lyst farvet eller hvidt Kartonpapir. Planterne maa lægges saaledes, at de ligge frit, saa at altsaa den ene ikke dækker den anden. (Se som Prøve Fig 1). Nu rives noget Tusch; det maa være meget tykt; riv lidt ad Gangen! Derpaa dypper du en Tandbørste i Tuschen og fører den frem og tilbage over en Redekam, (se Fig. 2), saa at Børsten ved Gnidningen mod Kammen lader Tuschen sprøjte ned paa Papiret i ganske fine Draaber. Dette bliver du ved med, til Draaberne efterhaanden have farvet Papiret temmelig sort. Naar Tuschen er aldeles tør,

aftages Planterne forsigtigt, og du har nu et smukt og tro Omrids af dem, i det de tegne sig lyst mod den mørke Grund. Nu kan du tegne Aarer og Ribber i Bladene. Paa denne Maade kan man lave smukke Æskelaag, Bogmærker, Lampebakker, Mapper o. s. v. Planter med fint Løv, f. Ex. Bregner, egne sig bedst til Tuschering.

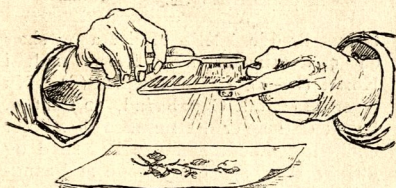

Fig. 2.

Kjender du saadan en Indretning?

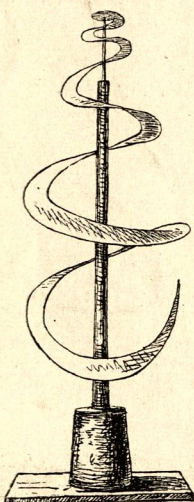

Fig. 1.

Den laves ganske simpelt ved, at du først klipper af lidt tykt Papir (f. Ex. et Bind af en gammel Stilebog) en rund Plade, hvis Diameter er omtrent 7 Centimeter. Pladen klippes nu, efter Fig. 2, til en lang Strimmel, (du begynder naturligvis ved B). Dernæst tager du en tynd Pind af nogle og tyve Centimeters Længde; i dens ene Ende borer du en Synaal ned, se Fig. 1;

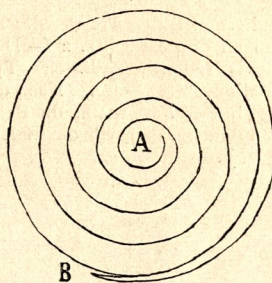

Fig. 2.

Naalens Øje maa stikkes ned i Pinden.

En Prop fastgøres med Lim eller med et lille Søm paa en ikke alt for stor Træplade, og Pinden stikkes ned i Proppen. Nu sættes forsigtigt Slangen paa Naalen, se Fig. 1, saa at Papiret balancerer paa Naalens Spids, (denne sættes altsaa ved A). Der maa ikke stikkes Hul i Papiret. Hele Indretningen stilles op paa Kakkellovnen og saa — ja, saa kan du selv se, hvad der sker!

Fingerfærdighed.

- e — Læg 5 Tændstikker
- d — efter Fig. 1. Forsøg saa
- c — at tage dem op paa følgende Maade. Tag med
- b — dine to Tømmeltotter a,
- a — med Pegefingrene b, med
- a — Langemændene c, o. s. v.,
- a — saa at du holder alle

Fig. 1. 5 Tændstikker paa én Gang mellem dine 10 Fingre. Se Fig. 2.

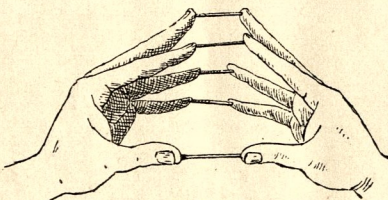

Fig. 2.

Spaahjulet.

En rund, ikke alt for lille Plade udskæres af tykt Pap og beklædes med

hvidt Papir. I Midten bores et lille Hul. Pladen afdeles nu i Rum (se Fig. 1), 16 eller 24, eller ogsaa flere, og langs Kanten af Pladen skrives alle mulige Livsstillinger, en i hvert Rum, f. Ex.: Læge, Baron, Skraldemand, Forpagter, Prins, Skrædder o. s. v. Naar dette er gjort, tager du et lille Stykke Spanskør, der skal tjene til Haandtag, og en tyk Staaltraad. Denne stikkes gennem Pladens Midthul godt fast ned i Spanskørret. Derpaa bøjes Staaltraaden efter Fig. 2. Den ombøjede Spids maa ikke røre ved Pappet. Spaahjulet er færdigt, og du kan nu forudsige, hvad alle dine Venner ville blive. Du giver blot Hjulet et Skub med Fingeren, saa det løber rundt; naar det standser, da vil Staaltraadens Spids pege paa Spørgerens tilkommende Stilling i Samfundet.

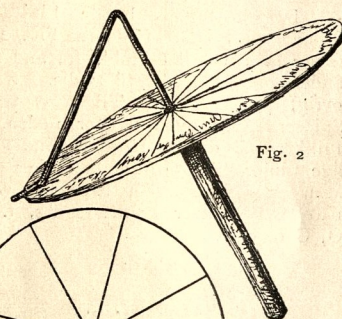

Fig. 2

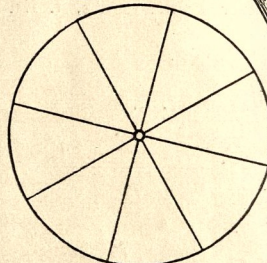

Fig. 1.

Opgave No. 3.

	5	

I de ledige Rum skulle Tallene 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9 indskrives saaledes, at man stadigt faar Summen 15, naar man adderer Tallene i en Række, enten Rækken tages lodret eller vandret eller paa skraa.

ke, enten Rækken tages lodret eller vandret eller paa skraa.

Rebus Nr. 6.

Rebus Nr. 7.

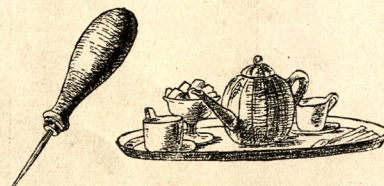

Fig. 1.

Den Pjerrot og Harlekin, du finder paa et af Billedarkene, klæbes paa stiv Karton og udskæres omhyggeligt, hvorpaa Armene og Benene sættes paa Figurerne ved Hjælp af en Traad med store Knuder for begge Ender. Derpaa tager du to Stykker tyk Staaltraad, det ene 27 Centimeter langt, det andet 24; dette sidste Stykke bøjes efter Fig. 2 (No. 1), i det Stykke C—B skal være 18 Cent., og B—A 6; ved A dannes en lille Bøjle, der skal kunne gribe om den anden Staaltraad. Denne bøjes nu efter Fig. 2, No. 2. Længden af Stykkerne bliver: D—e: $6\frac{1}{2}$ c., o—e: 1c., o—o: $3\frac{1}{2}$ og e—F: 15 c. Nu udskæres af Træ eller tykt Pap en Trekant, hvis Sider (Fig. 3: C—D, o. s. v.) skulle have en Længde af 16

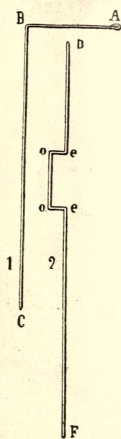

Fig. 2.

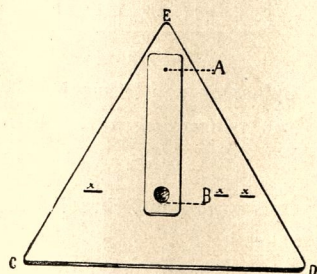

Fig. 3.

Cent. hver. En Træklods (8 c. lang, $1\frac{1}{2}$ c. høj og 2 c. bred) fastgøres med et Par Søm paa Trekanten, se Fig. 3; et Hul bores i den ved A., og en lille Stump Blik klistres fast ved B; i Blikket laves en lille Fordybning ved Hjælp af et Søm; der maa ikke bores et Hul. Saa skæres 3 Ridser i Træet ved x. Endelig tager du et cirkelrundt Stykke Karton; Cirkelns Gjennemsnit maa være 31 Cent.

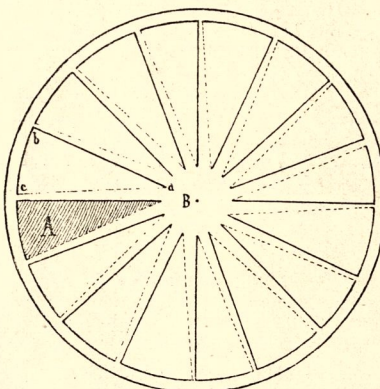

Fig. 4.

Dette udskæres efter Fig. 4, i det du skærer igjennem Kartonen fra a til b og fra b til c; den punkterede Linie (c—a) skal derimod kun ridses med en Kniv. Nu bøjer du de 16 Stykker A ned og fastklæber ved Centrum (B) et lille Stykke Kork eller Træ, hvori du fastgjør Staaltraad 2 (ved D); se Fig. 1. Staaltraad 1 stikkes ned (med Spidsen C) i Klodsen paa Trekanten ved A, og Staaltraad 2 stikkes igjennem den lille Bøjle og bringes til at hvile i Fordybningen paa Blikpladen. Figurerne Fødder (d. v. s: Pjerrots to Fødder og Harlekens venstre Fod) stikkes ned i Revnerne x, og Pjerrots højre Haand og Harlekens venstre bindes med en Traad fast ved Staaltraaden 2 (o—o), se Fig. 1; Hænderne maa ikke bindes alt for fast ved Staaltraaden. Indretningen er nu færdig; den sættes paa en varm Kakkelovn, saa højt som muligt, — og saa skal du se, hvor Pjerrot begynder at arbejde.

Du klipper af Papirstramaj to Stykker med nøjagtig lige saa mange Huller, som Fig. 1 viser. Derpaa sys med Silke paa hvert Stykke de i Figur

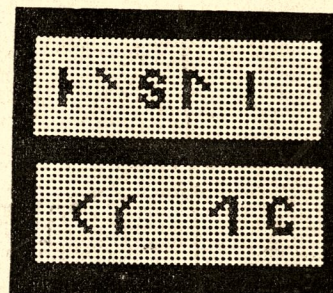

Fig. 1.

i angivne Bogstavdele. Dette maa gjøres meget akkurat, da ellers det hele mislykkes. Saa sammensys de to Stykker (naturligvis med Vangen indad mod hinanden) langs Kanterne, og paa Midten af de to korte Sider anbringes to Traade (Fig 2). Disse snurres nu rundt mellem Fingrene saa hurtigt, som muligt, og man vil da let kunne læse, hvad der staar paa Papiret.

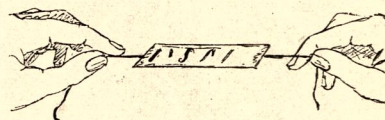
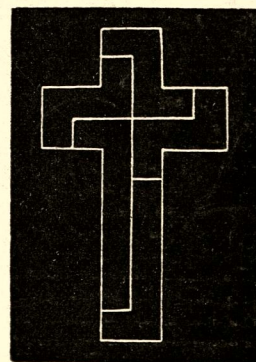

Fig. 2.

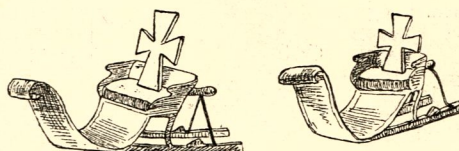
Af et Stykke Pap udskærer man et Kors, som man derpaa deler i 5 Stykker, nøjagtigt efter Tegningen. De 3 øverste Stykker maa være aldeles lige store og de to nederste ligeledes. Enhver, som ikke kjender Sammenlægningen, vil have stort Besvær med at lave et Kors af de 5 løse Dele.

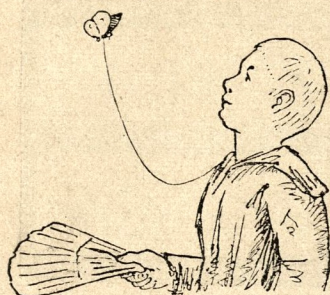

Rebus Nr. 8.

Rebus Nr. 9.

Den japanske Sommerfugl.

Læg et Stykke Silkepapir dobbelt og udklip deraf en Sommerfugl, saa stor som en virkelig. Gaa saa ud i Køkkenet og bed Kristine om et rigtig langt Haar og fastgør dets ene Ende med lidt Vox paa Sommerfuglens Hoved. Bind den anden Ende af Haaret fast ved den øverste Veste- eller Kraveknapp og tag en Vifte (som du jo i Mangel af andet let kan lave af sammenfoldet Papir) og vift paa Sommerfuglen fra neden. Den vil da flyve lystigt om, og ingen af Tilskuerne vil kunne begribe, hvorledes det gaar til, da man jo ikke kan se Haaret.

Rebus Nr. 10.

II

se=es

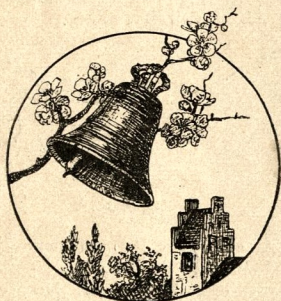
J
E

Et lille Regnestykke:

$$7 \cdot 7 \cdot 7 \cdot 7 \cdot 7 \div 7 \cdot 7 \cdot 7 \cdot 7 \div 7 \cdot 7 (7 + 7 + 7) \div 7 (7 + 7 + 7) \div (7 + 7)$$

7

Opløsning paa Gaaden.

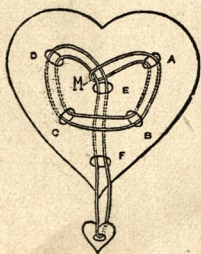

Opløsning paa Rebus No. 1.

Mikkelsaften.

Opløsning paa Opgave Nr. 1.

Træk Løkken ved A (M) godt ud, saa den bliver lang; stik den ned gennem E og op gennem F; smøg den saa over det lille Hjerte, — og Opgaven er løst. Pas paa, at Snorene ikke blive sammensnoede paa Bagsiden af Hjertet mellem E og F.

Opløsning paa den mørke Tale.

Tag I fra XIX!

Opløsning paa Rebus Nr. 2.

Lammefjorden.

Opløsning paa Rebus Nr. 3.

Et Par paa Kassen.

Opløsning paa Rebus Nr. 4.

Kattens Killing.

Opløsning paa Opgave Nr. 2.

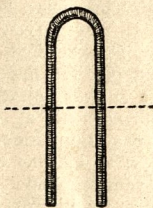

Fig. 1.

De punkterede Linjer betyde Snittene. Fig. 1. viser første Snit. De tre løse Stykker lægges nu ved Siden af hverandre, og det andet Snit udføres efter Fig. 2.

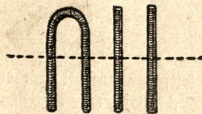

Fig. 2.

Opløsning paa Rebus Nr. 5.

Oktobferier.

Angaaende Opløsningen paa Regnestykket — se Titelbladet!

Nødderne: Tyge havde 25, Olaf 35.

Opløsning paa: „De to Baand“.

Opløsning paa Opgave Nr. 3.

2	9	4
7	5	3
6	1	8

Opløsning paa Rebus Nr. 6.

Nød tvinger nogen Kvinde til at spinde.

Opløsning paa Rebus Nr. 7.

Syltetøj.

Opløsning paa Rebus Nr. 8.

Potsdam.

Opløsning paa Rebus Nr. 9.

Korsikaner.

Opløsning paa Rebus Nr. 10.

To græsselige Sjøvere.

Erik Henningsen.

Slaget

efter Ingemanns »Valdemar Sejer« (Del 3, Kapitel 4). Under Kongens Anførsel trænge de danske frem mod Estern det dalende Korsbanner, som Karl af Rise ser fra Højen, hvor han staar med Absalon Bælg og de andre Fanger.